

Guds Rige er kommet nær

... ER VI ?

baptist.dk

/tema

NR 1 | VINTER 2007 | 154. ARGANG

ISSN 1603-1954

Abonnement

Temabladet er en del af det gældende abonnement for hhv. baptist.dk for BaptistKirken og Magasinet for DDM. Særskilt abonnement koster kr. 125,- pr. år. Henvendelse til BaptistKirkens sekretariat (se oplysninger nedenfor)

Ekspedition og adresseændringer Det Danske Missionsforbund

John Thomsen, Helledievej 13
Nr. Lyngby, 9480 Løkken
Tlf. 98 99 66 68
eksp.magasinet@mail.dk

Ekspedition og adresseændringer BaptistKirken

BaptistKirkens Sekretariat
Lærdalsgade 7, st.tv.
2300 København S
Tlf. 32 59 07 08 | fax 32 59 01 33
sekretariat@baptistkirken.dk
www.baptistkirken.dk
Giro 902-6045
Telefontid: Mandag-fredag 10-15

Sekretær Gitte Elleby Jørgensen,
Tlf. direkte 32 34 05 33

Generalsekretær Jan Kornholt,
Tlf. direkte 32 34 05 30 | 21 49 44 12
jan@kornholt.dk

Missionsforbundets sekretariat

Rosenlunden 17, 5000 Odense C
Tlf.: 66 14 83 31. Fax: 66 14 83 00
Nordea: Regnr.2374 kontonr. 0370 110700
ddm@email.dk
www.missionsforbundet.dk

Missionsforstander Peter Götz
Hyacintvej 6, 3060 Espergærde
Tlf. 49 17 04 16
missionsforstander@missionsforbundet.dk

Formand Bent Fodgaard
Møllevej 67, 7700 Thisted
Tlf.: 97 93 30 57
formand@missionsforbundet.dk

Grafisk design

Giraffe | mail@giraffe.dk

Oplag og tryk

2.250 hos HANDY PRINT, Skive

baptist.dk / tema MAGASINET

Dette temablad udgives i samarbejde mellem Baptistkirken i Danmark og Det Danske Missionsforbund. Temabladet udkommer fire gange om året. Artikler og indlæg udtrykker ikke nødvendigvis BaptistKirkens eller DDMs teologiske grundlag.

Ansvarshavende

DDMs Forbundsråd
v/ Bent Fodgaard, Møllevej 67, 7700 Thisted
Tlf. 97 93 30 57 / formand@missionsforbundet.dk

BaptistKirkens kommunikationsudvalg
v/ Lone Møller-Hansen, Østergade 48, 3700 Rønne,
Tlf. 56 95 10 15

Redaktion

Stine Larsen,
Enghavevej 3, 3200 Helsingør
Tlf. 48 79 39 48 / 26 16 06 72
ane_christine@larsen.mail.dk

Lone Møller-Hansen
Jeanette Munksbøl
Thomas Willer
Anders Hyldgaard
Per Hansen

E-mail

redaktion@ddm-magasinet.dk

Faste medarbejdere

Peter Götz
Gunn Bjørsted
Ruben Mortensen
Tomas Lindholm

Fotos: Privatfotos, samt forfatterne
Illustration side 7: Jeanette Munksbøl

Annonce:

”Kristne uden kirke søger relevant fællesskab”

Leder af Lone Møller-Hansen, TEMA-redaktionen

”JEG TROR, MEN JEG ER IKKE RELIGIØS”, SAGDE FORSIKRINGS-DIREKTØR STINE BOSSE TIL KRISTELIGT DAGBLAD.

Hendes udtalelse blev brugt af Birger Nygaard, leder af missionselskabet Aeropagos, da han skulle afslutte Willow Creek lederkonferencen i september sidste år i København.

Og Stine er ikke alene.

Hvor kun to pct. af danskerne går i kirke hver uge, opfatter 55 pct. af alle danskere sig som kristne. Derudover svarer 20 pct. ”ja måske” til spørgsmålet, om de er kristne.

Størsteparten af dem, der kalder sig kristne i Danmark, har ikke jævnlig kontakt til nogen kirke. Samtidig vil mange trofaste kirkegængere sige, at det ikke kan lade sig gøre at have en levende tro, hvis ikke man er en del af et fællesskab om troen. For dem kan det nærmest virke som en trussel mod deres tro, at nogle bevidst vælger kirken fra, men fortsat vil betegne sig selv som kristne.

”Carsten” – som Thomas Willer har talt med (”Fremtidens kirke - i udbrud” – side 12) – følte det som en befrielse at give slip på kirken, og mener ikke, at han er blevet mindre kristen af ikke at komme i kirken, nærmere tværtimod. Han savner dog en gang i mellem at have nogle mennesker, som han kan være i dialog med omkring troen, fortæller han. Behovet er dog ikke så stort, at han vender tilbage til kirken som sted og institution.

I alle kristne sammenhænge kan man lave lange lister over mennesker, som man har haft kontakt med, og som måske stadig er medlemmer, men som aldrig kommer. Det behøver ikke være ren dovenskab! Det kunne være, at der var noget i kirkens måde at være kirke på, som ikke længere virker ægte og relevant.

Den situation er der nogle, der tager så alvorligt, at de vil lave kirken om. Mens mange i kirkerne – sikkert især de ældre

generationer – har svært ved at forestille sig, at det ikke længere skal være gudstjenesten, der er det centrale i menighedens og kirkens liv, er der nogle, der søger at finde en anden måde at være kristen på end bare at mødes søndag formiddag. Nogle kalder denne søgen efter en ny måde at være kristen på for ”emergent church” – et udtryk som dårligt kan oversættes til dansk, men betyder noget i retning af ”fremspirende kirke”.

Birger Nygaard fortsatte sit indlæg på lederkonferencen: ”Danmark er et samfund, hvor vi næsten beskyttes fra religion. Der er en frygt for det religiøse og sekteriske. Der er derfor en manglende forståelse for kirken, som opfattes irrelevant i vor tid. Danskerne ønsker relationer frem for institutioner.

Samtidig er der en stor fokus på at få livet til at hænge sammen igen, og da søger man også efter religiøse løsninger. I hele Vesten er der en tendens til at gå fra fællesskab til individualisering, fra religion til spiritualitet. I stedet for hele tros-systemer, fokuserer man nu på elementer, der kan tjene til personlig udvikling og livskvalitet. Og så søger man hellighed,” siger Nygaard.”

En af de nye, eksperimenterende kirker er Re:search i Aalborg, hvor Henrik Holmgaard er studenterpræst. Han siger: ”Centrum i fællesskabet bliver det liv, vi har sammen, og dette centrum flytter fokus fra kirken som et program eller en aktivitet, vi deltager i, når vi har lyst eller behov, til at kirken bliver et liv i fællesskab, der praktiserer Jesu livsstil i verden.” (side 14)

Lærer på SALT, Ib Sørensen, siger det sådan: ”Vi ville blive mere kirke, hvis vi brugte mindre tid på kirken og dens aktiviteter.” (side 8)

Tilbage til Birger Nygaard: ”Selvbyggeren er ikke interesseret i systemet ”kirke”. Hun ser sig om efter troværdige forbilleder og det kan være en nyåndelig arbejdskammerat eller et interview i Alt for Damerne. Søgerens spørgsmål er ”hænger

det sammen for dig?”

Hvad læser søgeren så i de kristnes liv: Nogle, der har gang i et kirkeprogram, eller nogle, der med skrøbelighed dog har en troværdig helhed omkring deres tro – og som lader deres værdier og valg styre af Jesus som forbillede?”

At være kirke og kristen på en ny måde, hænger afgørende sammen med at leve et liv, hvor Jesus er forbillede. Endelig ikke kun i ord. Mest i handling. Simon Willer udtrykker det således: ”Min drøm er at se en retfærdig verden med mindre elendighed. Jeg ønsker at være en aktivist i Guds rige, der elsker Gud og mennesker.” (Bagsiden)

Fælles for søgerne, og for de, der søger at skabe en relevant kirke, er at de har indset, at de er på usikker grund. Men selv de unge i kirkerne er allerede tryghedsnarkomaner. SALT-studerende Henrik Nissen siger: ”Vi er alle en del af en forsikringskultur, hvor vi ikke vil risikere at miste noget, før vi ved, vi har noget bedre. Så også vores generation sidder fast og tror ikke, det holder at stole på Gud.” (side 18)

Og dog så er der et entydigt budskab til os alle, kirkefremmede såvel som kirkevante søgere: Uden at det er aftalt mellem skribenterne i dette tema-blad, dukker et nøgleord op i mange af artiklerne. Det er Jesu proklamation for sit liv i Markus-evangeliet kapitel 1:15: ”Tiden er inde, Guds rige er kommet nær; omvend jer og tro på evangeliet (de gode nyheder)”.

Hvad vi hver især må omvende os fra, vil være individuelt. Det vi har fælles, er længslen efter at se det Guds rige, der er på spil i verden, og som den nye, fremspirende kirke ønsker at slippe ud fra fængselskabet bag kirkedørene. Men hvordan finder kirken ud i den verden, hvor kirkens program og gudstjeneste alt for sjældent virker vedkommende? Hvordan undgår vi, at de gode nyheder bare bliver en ny religiøsitet?

Hvad er "emerging church" for en størrelse?

Af Birger Nygaard. Birger er landsleder for Areopagos i Danmark. Cand. theol. og MA i Interkulturelle Studier

DER ER I DEN VESTLIGE
KRISTENHED I DISSE ÅR BÅDE
TEGN PÅ TILBAGEGANG OG OPBRUD.

Når vi i dag taler om en *emerging* (frem-brydende) bevægelse, er det et udtryk for uro hos en række kristne. De søger efter ny dybde og forankring af deres tro i en pluralistisk, sekulariseret og postmoderne kultur. Tilbagegang i kirken afføder spørgsmål, som fører til opbrud. Udtrykket *emerging* betyder, at man slet ikke er "ankommet". Man er i opbrud, fordi mange af de gamle systemer ikke længere holder. At finde nyt fodfæste som kirke er en lang og slidsom proces. I øjeblikket har bevægelsen primært karakter af en vigtig *samtale* om kristentroens betydning, indhold og former i vore vestlige samfund. Samtalen fører for nogle til forsøg med nye måder at være kirke på. Endnu er det for tidligt at sige noget om, hvor "vigtig" denne bevægelse er. Men jeg oplever tanker fra *emerging*-folkene som en stor inspiration og fornyelse både i min personlige tro og i mine tanker om, hvordan vi på en meningsfuld måde kan være Guds folk i dag.

BAGGRUND

Den store tendens er *tilbagegang* for traditionel kirke og kristenhed: det skyldes dels den stadigt tiltagende sekularisering (at religion fortrænges af det offentlige rum, red.). Dels er det en følge af tendensen til, at selvet bliver det sakrale projekt, så "Gud" og religion som sådan kun får statistroller i forsøgene på personlig selvudvikling. Indflydelsen fra andre religioner synes mere marginal, selvom religionsdebatten er kom-

met til at fylde meget i det offentlige rum.

Opbruddet i kirken synes mere sporadisk og ofte vanskeligt at få øje på. Der har de seneste årtier selvfølgelig været en lang række forsøg på at skabe fornyelse i kirken lige fra forsøg på at forny gudstjenesterne til karismatiske vækkelsesbevægelser. Mens meget godt kan siges om dem, synes alle disse forsøg imidlertid at bevæge sig inden for et paradigme (et system af tanker, red.), som med stadig større tydelighed ebber ud. Selv fornyelsesbevægelserne har en tendens til at være kirke på modernismens betingelser, dvs. kirke som en afgrænset del af tilværelsen, hvor man lejlighedsvist dyrker sin religion. Derfor bliver kirke og kristentro usynlig i det offentlige rum. Både samfund og kirkefolk har vanskeligt ved at få religion og offentligt hverdagsliv til at hænge sammen. Resultatet er, at kirken bliver mere og mere marginaliseret, mens det sekulariserede rum bliver dominerende.

DET TÆMMEDE EVANGELIUM

Kirken har løbende tilpasset sig denne marginale rolle i samfundet. Samtidig føler et stigende antal medlemmer af kirken en uro ved, at det utæmmelige evangelium er blevet tæmmet. *The Gospel and our Culture*-bevægelsen i England og USA, anført af nu afdøde Leslie Newbigin, har siden 70'erne analyseret og kritiseret denne reduktion af kirken til den plads, som samfundet vil tildele den. Protesten fra denne bevægelse går på, at kirken og troen af natur er grænseoverskridende og har plads i alle dimensioner af livet – den er *missional*. De sidste 10 år har man fra denne bevæ-

gelse udgivet en række væsentlige bøger, som har bidraget til at gøre udtrykket "missional kirke" stadig mere kendt og brugt. Dette er sket samtidig med, at stadig større dele af kirken ser nødvendigheden af at være i mission. En kirke, som viser og forklarer sin tro uden for kirkens mure, er nødvendig for at bevare traditionen.

KIRKEN ER MISSIONAL

Gospel and our Culture-bevægelsen har været en vigtig kilde til teologisk og ekklesiologisk (kirketænkning, red.) fornyelse og inspiration. Men det er først med opbruddet blandt *emerging*-folkene, at vi begynder at se udtryk for en kirke, som bunder i den missionale tænkning. De, der bryder op, har typisk følelsen af at være fremmedgjorte i de eksisterende kirkeformer. De oplever sig kulturelt som en autentisk del af den senmoderne kultur – og det giver konflikter med moderne kirkers måde at være til på. Man har svært ved at se sammenhængen mellem Jesu tale om Guds rige og de højt strukturerede menighedsformer, som dominerer kirkebilledet. Disse former synes i øvrigt at være irrelevante for de fleste i hovedkulturen, blandt andet dem selv. Der er et stærkt ønske om at være og virke med evangeliet i den kultur, man er en del af, frem for at troen skal leve i en parallel, kirkelig subkultur. Bevægelsen har altså et stærkt missionalt engagement: Visionen er – uden at tro for meget om sig selv – at være Kristi efterfølgere og bærere af Guds riges værdier. De ønsker at se glimt af Guds riges virkelighed i en levet hverdag frem for at dyrke en

”

Det er mit håb, at inspirationen fra emergent-folkene ikke må gå os forbi i Danmark.

særlig åndelig subkultur.

Dette ændrer ganske meget i missionsforståelsen: Den moderne kirke og mission taler om at "kontekstualisere evangeliet" – gøre evangeliet spiseligt. Emergent-folkene lægger vægt på, at det er *kirken, der skal kontekstualiseres* ind i kulturen. Missionsopgaven består ikke i ved hjælp af diverse markedsføringsmekanismer at skabe et produkt, der passer til markedet, mens vi som kirke forbliver på afstand af kulturen. Inkarnation betyder, at man på en autentisk måde er/bliver en del af den kultur, hvor man ønsker at virke med evangeliet. Det ligger i udtrykket *emerging church*, at man anser denne stadige bevægelse af kirken ind i kulturen som kirkenes normaltilstand. Siden reformationen har man talt om, at kirken til stadighed må fornyes. Det princip er altså ikke ændret.

Emergent-grupperne forstår sig som en del af en post-moderne kultur. De søger at genlæse Bibelen for at lytte sig ind til, hvordan vi mon kan være kristne i netop denne kultur. Her finder man stor kraft og inspiration i Jesu centrale budskab om, at Guds rige er kommet nær. Bjergprædikens radikale vision for et anderledes samfund, som er båret af Guds riges værdier, søger de at omsætte i en ny passion for kristen efterfølgelse.

Det er en stor misforståelse, hvis man tror, at *emerging*-bevægelsen er et forsøg på uforpligtende pop-smarte former for kristent ungdoms-flip. Den "samtale", som bevægelsen først og fremmest er udtryk for, arbejder dybt filosofisk, kulturelt og teologisk med tidens udfordringer. De stræber efter at finde tros- og kirke-

former, som netop går i dybden med de meget vanskelige spørgsmål.

KENDETEGN

Emerging-samtalen tager form, når grupper af kristne vil omsætte tænkningen i "nye udtryk for kirke".

Iflg. Gibbs' og Bolger's *Emerging Churches* (Baker 2005) er der ni væsentlige kendetegn, som mere eller mindre præger disse nye kirkelige udtryksformer – og som her nævnes kort:

1) Vi skal identificere os med Jesu liv

Den teologiske nytolkning centrerer sig i høj grad om Jesu liv og virke. I det lys sker der et reelt skifte fra "kom til os"-strukturen til "gå"-strukturer. *Missio dei*-tankegangen (Guds mission på latin) er stærk sammen med forventningen om, at Gud er til stede, *inden* vi ankommer. Mission omfatter hele mennesket (er holistisk) og et resultat af vores livsstil mere end af en særlig profession eller aktivitet.

2) Hele livet er helligt

Bevægelsen gør op med de kirkeformer, som fostrer en dualisme, hvor der er særlige rum og tider og aktiviteter, som alene er sekulære og uden Guds nærvær. Hele livet er helligt og kan leves til Guds ære (en tankegang, som er fremtrædende i en del klassisk kristne spiritualitetstraditioner). Det betyder, at alle steder kan gøres til hellige rum. Arbejdspladsen og fodboldklubben er ikke gudløst område, men steder, hvor

Emergent-grupperne forstår sig som en del af en post-moderne kultur. De søger at genlæse Bibelen for at lytte sig ind til, hvordan vi mon kan være kristne i netop denne kultur. Her finder man stor kraft og inspiration i Jesu centrale budskab om, at Guds rige er kommet nær. Bjergprædikenens radikale vision for et anderledes samfund, som er båret af Guds riges værdier, søger de at omsætte i en ny passion for kristen efterfølgelse.

troen og efterfølgelsen leves ud.

3) Det fælles liv

Det er kendetegnende, at i ungdomskulturen er fællesskab meget skrøbeligt (i lyset af forældres skilsmissekultur m.v.). Der lægges meget vægt på fællesskabet - ikke et institutionaliseret, formelt, postuleret fællesskab, men en kultur af netværk og relation. Her bliver venskab og troskab en del af Guds riges kultur. Kirken bliver mere kendt som "folk" og "bevægelse" end som "sted". Det ligger i en flydende netværkskultur, at sådanne fællesskaber løbende skifter karakter og udtryksformer. Det er stadig for tidligt at sige, om det vil lykkes emerging churches-folkene at skabe stabile fællesskaber. Men længselen er tydelig.

4) Åben modtagelse af den fremmede

Nedrivningen af skellet mellem kirke og kultur medfører en ny åbenhed over for den fremmede. Kirkens hjemsted er der, hvor den fremmede er og lever. Den fremmede er ikke bare et objekt for kristen mission, men han/hun inviteres til at være en del af fællesskabet. Samtidig med at bevægelsen har en stærk missional intention, baseres den på dialog. Der er god plads til at leve med forskelligheder og med gæster, der er på vej mod troen – eller måske blot på besøg et stykke tid.

5) Tjeneste for andre med gavmildhed

Emerging churches bruger mindre tid på at opbygge og vedligeholde en kirkelig parallelkultur med dertil hørende ressourcerkævende institutioner. Hermed bliver der mere tid og flere kræfter til at stå til rådighed for tjeneste i kulturen/samfundet. Det

er en værdi, at vi som kirke skal bidrage til det samfund, vi er en del af. Formålet er ikke "at få folk til at gå i kirke", men at få kirken som Guds folk til at bære Guds riges værdier ind i almindeligt hverdagsliv. Det kan give sig udtryk på mangfoldige måder inden for diakoni, social tjeneste, kunstneriske bidrag, indsats for unge, m.v.

6) Deltage som medvirkende

Kirken skal ikke være leverandør af spirituelle forbrugerprodukter.

Det handler ikke primært om de enkeltes kirkemedlemmers mange behov for tryghed og tilfredsstillelse. Tværtimod tror man, at der er behov for at blive befriet fra selvoptagetheden til fordel for et liv i tjeneste og gavmildhed. Kirken er et sted, hvor alle deltager i tjeneste for Gud og næsten. Man vil efterleve gudsrige værdier! Selvom bevægelsen på mange måder er et barn af den senmoderne kultur, er den altså samtidig stærkt kritisk over for alt i samme kultur, som strider mod disse værdier.

7) Skabende virksomhed (brug af kunstarter m.v.)

Det ligger som en helt naturlig del af den postmoderne kultur, at man udtrykker sig gennem et væld af kunstarter og medier. Det er bl.a. ved hjælp af samtidens udtryksformer, at man skaber helligt rum af noget, som ikke i udgangspunktet forbindes med noget kirkeligt. Kreativ udfoldelse til Guds ære ses i sig selv som en del af kristen gudstjeneste.

8) Ledelse – en sag for hele fællesskabet

Der er stadig en tro på lederskab, men

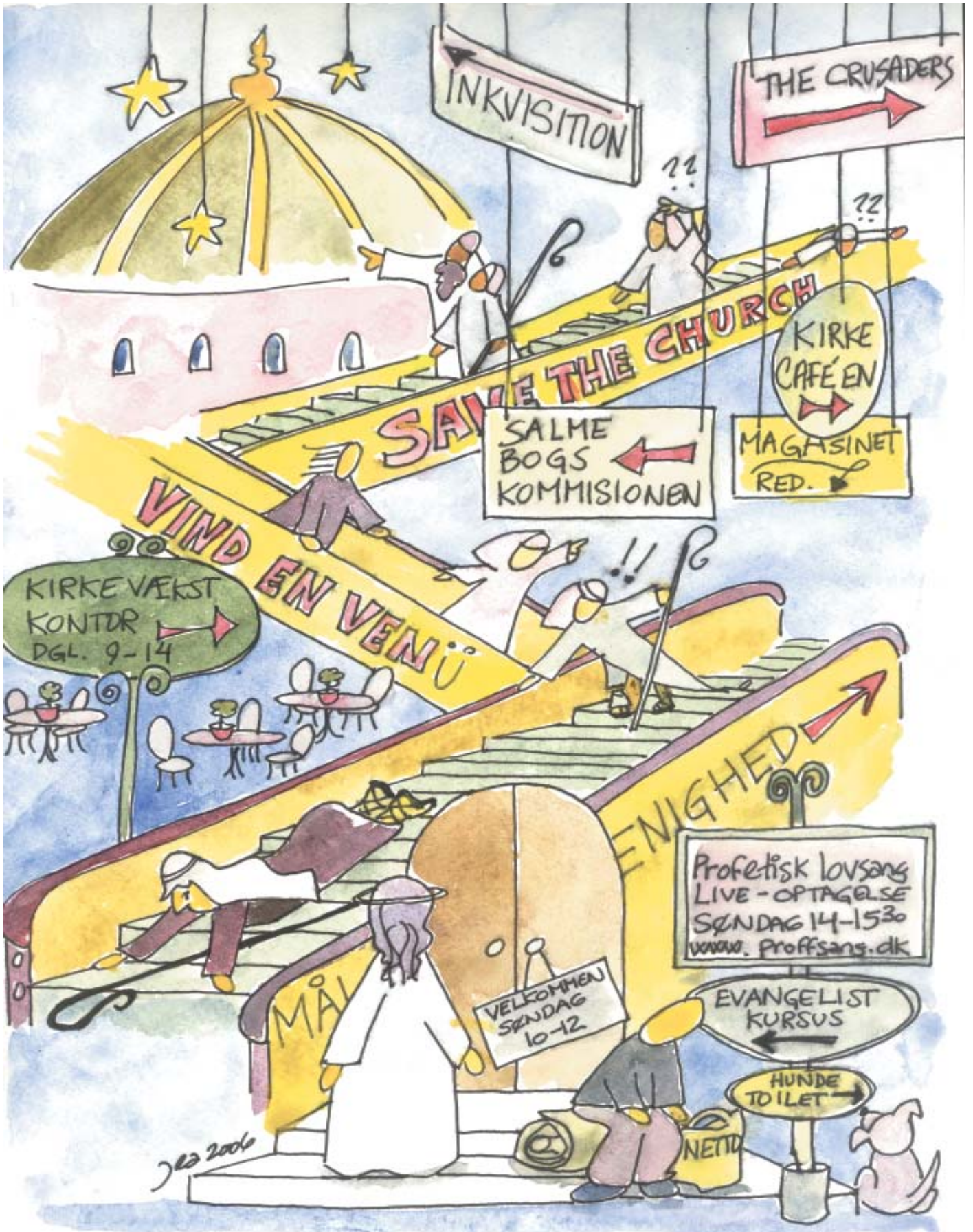
samtidig et opgør med autoritære kirkelige systemer, som mere er udtryk for menneskelig magtudøvelse end guddommelig orden. I takt med tiden lægges mere vægt på netværk end hierarkier. Menighedens vision er ikke så meget overtagelse af en leders strategiplan. Visionen vokser ud af fællesskabets midte – og den udføres ved hjælp af fællesskabets mangfoldige gaver og evner.

9) Sammenhæng mellem klassiske og samtidige spiritualitetsformer

Man trækker i meget høj grad på store dele af den lange kirkelige tradition. Der er stor indlevelse i liturgiske traditioner. Nadveren får en central betydning. Klassiske åndelige discipliner (bøn, faste, retræte, lectio divina (åndelig læsning red.), m.v.) tages i brug. Der er plads til det holistiske, det mystiske, åndelig vejledningstraditioner, monastisk (klosterordens, red.) spiritualitet m.v. I skandinavisk sammenhæng ser vi blandt andet dette komme til udtryk i den svenske Pilgrim-bevægelse med Peter Halldorf i spidsen.

HVAD SÅ?

Det er mit håb, at inspirationen fra emergent-folkene ikke må gå os forbi i Danmark. Vi ser konkrete fællesskaber og initiativer tage form (fx Re:gen og Café Retro i København). Sagen er imidlertid for vigtigt til, at kun nogle få ungdomsgrupper skal beskæftige sig med den. Der er masser af stof og substans for alle på tværs af alder og kirkesamfund til en fælles samtale om, hvordan det skal give mening at være kirke i dag. Velkommen til samtalen!

Håbets folk i tjeneste for riget med håb for verden

Prædiken ved Det Danske Missionsforbunds sommerkonference 2006

Af Ib Sørensen, Odense. Ib underviser på SALT og er præst i Missionsforbundet i Odense

I DAG SKAL DET HANDLE OM HÅBET, NÆRMERE BESTEMT OM HÅBET, OG DET AT HÅBE, SOM PASSION OG MOTIVATION I MISSION. DET SKAL HANDLE OM DEN SIDE AF HÅBET SOM FREMTID, DER FÅR BETYDNING FOR, HVORDAN JEG VÆLGER AT LEVE I DAG, OG AFGØR HVORDAN OG HVORFOR VI ER KIRKE.

HOLD FAST – SÅ I GØR GODT

Hebræerbrevet har fået det første ord i form af en klar opfordring til at *holde fast ved håbet*.

Vi skal holde fast i håbet, fordi han som gav løftet er trofast. Fordi Gud er håbets Gud, og fordi han gennemfører, hvad han sætter sig for og siger. Vi skal altså fastholde håbet, *fordi vi har noget at have det i*.

Fantastisk! Det betyder jo, at den der knytter sit håb til Gud ikke kan blive skuffet. Det betyder, at hvis jeg sætter min lid til Gud, vil jeg garanteret være på det vindende hold. Jeg tror også det betyder, at vi egentlig ikke skal bekymre os om Guds fremtid, den står og falder heldigvis ikke med os. Guds mission tager han selv ansvaret for. Han har sendt sin søn og sin Ånd, og intet kan stå ham i vejen. Han behøver faktisk ikke mig, om ikke andet kan han lade stenene råbe. Derimod gælder hans fremtid mig. Jeg er inkluderet i den. Jeg er indbudt til at deltage i festen, og jeg er indbudt til at opleve glæden ved at forberede den og jeg har lyst til at gøre det tydeligt for andre, at også de er indbudt. Jeg har lyst til at sætte mig sammen med

dem, og varme op til den.

Men læg mærke til, hvad der så kommer som en parallel til opfordringen om at fastholde håbet: opfordringen til at *give agt på hinanden*. Fasthold håbet – Giv agt på hinanden. Jeg tror, det hænger sammen. Jeg læser det som en opfordring til at give agt på, at vi som kirke er håbets folk, sendt med håbets evangelium, så andre kan få kærligheden at føle i gode gerninger, så de kan smage det, der er på vej og som venter.

Altså Guds fremtid garanterer han, han står inde for sine løfter. Der er dækning for håbets veksler. Hvad sker der, når vi holder fast i håbet – fremholder Guds fremtid for hinanden – spejder efter målet sammen? Vi fyldes af taknemlighed. Vi fyldes af forventning. Vi fyldes af lyst og mod til at deltage i forberedelsen af festen. Altså er det at holde fast i Guds fremtid, i håbet, ingen himmelflugt. Det er en kilde og en inspiration for dagen i dag.

En dag af gangen! Lev i nuet! Ja, måske. Men jeg tror jeg foretrækker: Lev altid i Guds fremtid, og lad den give dagen mening og nuet lys, lad den fylde dig med mod, hellig vrede over uret og gøre dig obsternasig på den fede måde! Jeg tror da også, at de mennesker der lever mest intenst *i dag*, er dem, der ved, hvorfor de vælger livet. De som bærer på et håb, en "eu-topi", drømmen om "det gode sted"

Der er altså en dobbelthed i håbet. På den ene side bliver blikket fjernt, og vi længes efter "engang", på den anden side bliver blikket fast, og vi

Lad os holde urokkeligt fast ved
bekendelsen af vort håb, for han,
som gav os løftet, er trofast
Lad os give agt på hinanden, så
vi tilskynder til kærlighed og
gode gerninger.

Hebræerbrevet 10,23-24

får lyst til at arbejde med *nu*, at opsøge det kommende, få en forsmag og skabe noget omkring os, der minder om det, som skal komme; noget som dufter og smager af Riget. Holder vi fast i håbet – får vi lyst til at gøre godt, vi spiller med på musikken i det fjerne, troens, glædens, retfærdighedens, fredens, kærlighedens musik.

GUDS RIGE

– NÆRVÆRENDE OG NÆRTVED

Hvad har Gud lovet – hvad er det, han vil gennemføre - med eller uden min eller din hjælp? Hvad er det, vi skal se for os som orientering og motivation i mission? Ja, hvad var Jesu budskab i en nøddeskal?

Det sker jeg stiller det spørgsmål til et hold studerende fx. Og svarene er selvfølgelig delte.

- Nogle mener spørgsmålet er ufromt og useriøst, for Jesus sagde jo så meget godt og vigtigt, og så kan man jo ikke fremhæve noget frem for andet. Jo man kan – og man skal!
- Nå, men så, svarer én, (klassisk vækkelseskristent), Jesu hovedbudskab var, at han var kommet for at dø på korset, så enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Her er det virkelig svært at sige imod. Men nej, det er ikke hovedbudskabet, selvom det er det for mange gode kristne.
- Så var hovedbudskabet, siger en anden, at vi skal elske Gud af alt vi er og har og vores næste som os selv. Også det er umådelig vanskeligt at benægte. Men nej, det er ikke hovedbudskabet.

Nu indtræder krisestemningen. Nogle må tvivle på, om jeg selv har læst Det Nye Testamente eller er en god kristen. Andre – de mindre selvsikre – er overbeviste om, at der findes et eller andet udsagn af eller om Jesus i et eller andet fjernt hjørne af den hellige skrift, som de har oversat, og de forventer en lang og kompliceret eksegese. Men nej, svaret ligger faktisk helt åbent fremme, understreget igen og igen. Alle lignelserne – stort set – har det som tema. Svaret er: *Guds rige er kommet nær, eller Guds kongeherredømme bryder frem.*

Også det udsagn har håbets dobbelt-hed i sig, for meningen er, at Guds herredømme på en gang er nær ved at komme og allerede er nærværende. Her har vi det altså igen: det vi venter er her allerede - om end ufuldkomment. Vi venter på retfærdighedens, kærlighedens og fredens sejr, men allerede er Guds kraft nær, og virker retfærdighed, kærlighed og fred.

Søger vi derfor hos Jesus efter svaret på, hvad det egentlig er, vi kan forvente og allerede nu smage, så finder vi svaret: Gud indfører sin regering, og han er allerede trukket i arbejdstøjet! Venner, nu sker der noget, *omvend jer* – det vil sige: begynd at tænke og handle i overensstemmelse med fremtiden – vær mennesker, der er fremtidsrettede og som har fremtiden for sig!

Det er et paradoks, at det mest centrale i Jesu undervisning er det, vi ikke får øje på og måske forstår dårligst. Måske er det fordi det er noget abstrakt. For hvad betyder det egentlig, dette *Guds rige er kommet nær*?

GUDS RIGE I PRAKSIS

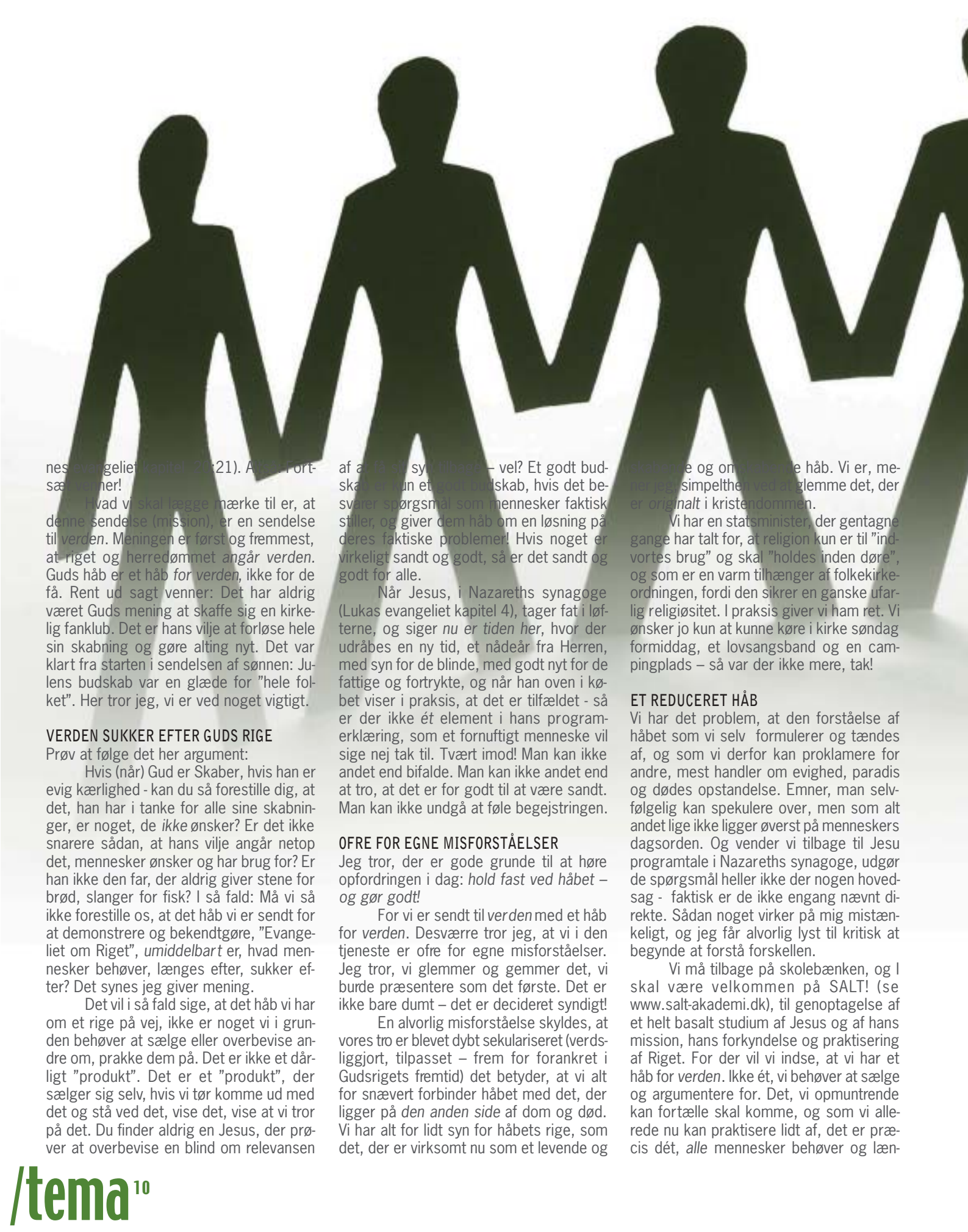
Når Jesus selv skulle uddybe det, gør han det fx i lignelserne. En eller andet har bildt os ind, at lignelserne er fantastisk pædagogiske og enkle forklaringer på, hvad Guds rige er. Så må jeg tvivle på, om man har læst dem, for deres konklusioner er ikke specielt oplagte. De giver fragmenter af svar, og de har ikke disciplene som målgruppe.

Næh, den bedste måde at forstå, hvad det indebærer, at Guds rige er kommet nær, er gennem den form for undervisning som Jesus tilbød sine disciple, når det handlede om Guds riget. Nemlig en anskuelighedsundervisning: *Følg med mig, se hvad der sker, læg mærke til det, for her ser I Guds rige i funktion.*

Og hvad så de? De så syge blive helbredt, og frem for noget, besatte blive sat fri, de så sultne blive mætte, de så fordømte få forladelse. De så liv, frihed og glæde vokse, og de så en hellig vrede vendt mod hykleri og farisæisme (gold rettroenhed). De så en rasende kærlig far i kamp mod alt, hvad der ødelægger hans børn. De så Guds nåde spredt til højre og venstre uden hensyn til fortjeneste, men under særligt hensyn til de marginaliserede. De så en generøsitet og en overstrømmende kærlighed. De så til sidst den største kærlighed, der gjorde deres mester i stand til at dø for sine venner.

GUDS RIGE – ET HÅB FORVERDEN

Til sidst hørte de sendelsens ord: Som faderen har sendt mig (for at bringe den kommende verdens velsignelser og kraft nær og i aktion) *sådan sender jeg jer* (Johan-

nes evangeliet (kapitel 20:21). Altså: Fortsæt missioner!

Hvad vi skal lægge mærke til er, at denne sendelse (mission), er en sendelse til *verden*. Meningen er først og fremmest, at riget og herredømmet *angår verden*. Guds håb er et håb *for verden*, ikke for de få. Rent ud sagt venner: Det har aldrig været Guds mening at skaffe sig en kirkelig fanklub. Det er hans vilje at forløse hele sin skabning og gøre alting nyt. Det var klart fra starten i sendelsen af sønnen: Julens budskab var en glæde for "hele folket". Her tror jeg, vi er ved noget vigtigt.

VERDEN SUKKER EFTER GUDS RIGE

Prøv at følge det her argument:

Hvis (når) Gud er Skaber, hvis han er evig kærlighed - kan du så forestille dig, at det, han har i tanke for alle sine skabninger, er noget, de *ikke* ønsker? Er det ikke snarere sådan, at hans vilje angår netop det, mennesker ønsker og har brug for? Er han ikke den far, der aldrig giver stene for brød, slanger for fisk? I så fald: Må vi så ikke forestille os, at det håb vi er sendt for at demonstrere og bekendtgøre, "Evangeliet om Riget", *umiddelbart* er, hvad mennesker behøver, længes efter, sukker efter? Det synes jeg giver mening.

Det vil i så fald sige, at det håb vi har om et rige på vej, ikke er noget vi i grunden behøver at sælge eller overbevise andre om, prakke dem på. Det er ikke et dårligt "produkt". Det er et "produkt", der sælger sig selv, hvis vi tør komme ud med det og stå ved det, vise det, vise at vi tror på det. Du finder aldrig en Jesus, der prøver at overbevise en blind om relevansen

af at få sit syn tilbage – vel? Et godt budskab er kun et godt budskab, hvis det besvarer spørgsmål som mennesker faktisk stiller, og giver dem håb om en løsning på deres faktiske problemer! Hvis noget er virkeligt sandt og godt, så er det sandt og godt for alle.

Når Jesus, i Nazareths synagoge (Lukas evangeliet kapitel 4), tager fat i løfterne, og siger *nu er tiden her*, hvor der udråbes en ny tid, et nådeår fra Herren, med syn for de blinde, med godt nyt for de fattige og fortrykte, og når han oven i købet viser i praksis, at det er tilfældet - så er der ikke *ét* element i hans programerklæring, som et fornuftigt menneske vil sige nej tak til. Tvært imod! Man kan ikke andet end bifalde. Man kan ikke andet end at tro, at det er for godt til at være sandt. Man kan ikke undgå at føle begejstringen.

OFRE FOR EGNE MISFORSTÅELSER

Jeg tror, der er gode grunde til at høre opfordringen i dag: *hold fast ved håbet – og gør godt!*

For vi er sendt til *verden* med et håb for *verden*. Desværre tror jeg, at vi i den tjeneste er ofre for egne misforståelser. Jeg tror, vi glemmer og gemmer det, vi burde præsentere som det første. Det er ikke bare dumt – det er decideret syndigt!

En alvorlig misforståelse skyldes, at vores tro er blevet dybt sekulariseret (verdsliggjort, tilpasset – frem for forankret i Gudsrigets fremtid) det betyder, at vi alt for snævert forbinder håbet med det, der ligger på *den anden side* af dom og død. Vi har alt for lidt syn for håbets rige, som det, der er virksomt nu som et levende og

skabende og omskabende håb. Vi er, men jeg simpelthen ved at glemme det, der er *originalt* i kristendommen.

Vi har en statsminister, der gentagne gange har talt for, at religion kun er til "indvortes brug" og skal "holdes inden døre", og som er en varm tilhænger af folkekirkeordningen, fordi den sikrer en ganske ufarlig religiøsitet. I praksis giver vi ham ret. Vi ønsker jo kun at kunne køre i kirke søndag formiddag, et lovsangsband og en campingplads – så var der ikke mere, tak!

ET REDUCERET HÅB

Vi har det problem, at den forståelse af håbet som vi selv formulerer og tændes af, og som vi derfor kan proklamere for andre, mest handler om evighed, paradiset og dødes opstandelse. Emner, man selvfølgelig kan spekulere over, men som alt andet lige ikke ligger øverst på menneskers dagsorden. Og vender vi tilbage til Jesu programtale i Nazareths synagoge, udgør de spørgsmål heller ikke der nogen hovedsag - faktisk er de ikke engang nævnt direkte. Sådan noget virker på mig mistænkeligt, og jeg får alvorlig lyst til kritisk at begynde at forstå forskellen.

Vi må tilbage på skolebænken, og I skal være velkommen på SALT! (se www.salt-akademi.dk), til genoptagelse af et helt basalt studium af Jesus og af hans mission, hans forkyndelse og praktisering af Riget. For der vil vi indse, at vi har et håb for *verden*. Ikke ét, vi behøver at sælge og argumentere for. Det, vi opmuntrende kan fortælle skal komme, og som vi allerede nu kan praktisere lidt af, det er præcis dét, *alle* mennesker behøver og læn-

Rent ud sagt venner:
Det har aldrig været
Guds mening at skaffe
sig en kirkelig fanklub.

ges altså.

Nej, jeg taler faktisk ikke om, at vi skal overbevise dem om, at de behøver det! *Du er en synder – jo du er – og du har brug for tilgivelse – jo du har!* Nej, evangeliet er et godt budskab, fordi verden sukker efter det. Hvis du går til den ensomme og nedbrudte med håb, så fortæller du, at Gud ikke har glemt dem eller har mistet interessen, du tilsiger dem syndernes forladelse, og du efterlader en plan for, hvornår du kommer igen og praktiserer Gudsrigets kærlighed og omsorg. Gør du det, får du ikke brug for at overbevise – du giver, hvad der oplagt er brug for! *Hvis du går til den undertrykte og siger: det her er uretfærdigt, det er en hån mod Gud. Det her har ikke fremtiden for sig, for Gud er de undertryktes forsvarer, og hævn er hans. Lad os derfor stå sammen om at protestere og kæmpe!* Tror du så ikke, du får ørenlyd?

Og tænk om du modsat snævert fastholder et på-den-anden-side-af-dette-liv-håb. Så vil du sige: *Tja livet er jo uretfærdigt, vi skal lyde myndighederne og underlægge os denne verdens orden. Men hold ud, for når du er død, kan du få det himmelsk...* Så håber jeg, du får et spark et vist sted, for det har du fortjent, og så har Marx jo ret: så er religion virkelig ideologisk "opium for folket".

JESUS RENÆSSANCE

Når jeg altså opdager, at der ikke er et udpræget samsvar i sagen mellem fx Jesu programerklæring i Nazareths synagoge, og det, vi fortæller hinanden, at håbet og missionen går ud på, så bliver jeg bekym-

ret. Så får jeg behov for at påvise, der er en vis sandhed i en sætning, som teologen Alfred Loisy drilsk formulerede: "Jesus forudsagde rigets komme, men det var kirken, der kom".

Jeg tror, vi har brug for at vende tilbage til håbet som det centrale, og at se hvordan det i den tidlige kirke blev en kilde til inspiration, mod, vision, motivation, og hvordan det håb, "evangeliet om riget", spredte sig som en steppebrand, fordi det var et håb for verden - ikke for de få spekulanter. Det var et befrielsens overraskende håb direkte ned i menneskers hverdag. Det gode budskab for fattige og fortrykte – uden at nogen først skulle overbevises om, at det var tilfældet. Tilhørerne var med, fanget, berørt og tændte straks!

EN FORTÆLLING I TO KAPITLER

Lad mig fortælle om den tidlige kirke – og hvordan det tidligt gik galt, fordi håbet blev åndeliggjort (og dermed verdsligt!!), fjernet og fremmed for mennesker. Jeg håber, den kan blive til irritation og inspiration og være lærerig.

Der var engang en ny bevægelse, som blev kaldt "Vejen", og hvis tilhængere blev kaldt "kristne" fordi deres helt, en jøde med navnet Jesus, var ham, de mente, var Kristus/Messias – frelserkongen.

Denne Jesus Kristus påstod de var opstået fra de døde efter en brutal romersk henrettelse. Derfor mente de, at der var sikre beviser for, at Jesus havde talt sandt, at Guds kongehæderdømme virkelig var indledt og nærværende med den opstandne selv som konge, præst og profet.

Man spurgte dem: Hvad står I for,

hvis deres budskab blev svaret på de havde et "evangelium" en glædelig nyhed, der var "for hele folket" og alverden. Det var altså ingen okkult lære for de indviede eller oplyste. I sagen var det et godt budskab for de fattige og arme, der i korte træk gik ud på, at Guds kongehæderdømme er indledt!

Det kommer, sagde de, - til jer med frihed, lægedom og fred. Se op, for forløsningen, frisættelsen er på vej. Skaberen er trukket i arbejdstøjet. Nu blæser forandringens vinde. Så lad os hejse sejlet, og begynde at rette os ind efter fremtiden.

Deres forsamlinger kaldte de "ekklesia" – et almindeligt kendt ord for den græske bystats folkeforsamling, hvor man sammen drøftede nye udviklinger, tog bestik af tiden og situationen og traf væsentlige beslutninger for fremtiden.

Deres samlinger kaldte de en "leiturgia" – ordet for et stykke "offentligt arbejde". For det var sådan de så det, et oplysningsarbejde for det fælles gode – ikke en kultisk aktivitet for de indviede.

Hovedindholdet i denne "leiturgia" var bøn, lovsang. Der var brødsbrydelse: Et festmåltid for den fattige og sultne til minde om de kristnes helt og i hans ånd, broderskabets, generøsitetens og medlidenhedens. Et måltid, der skulle minde om den fest, de alle ventede på. Og så var der plads til "homilein" – at tale sammen og til "kærygma" – proklamation – bekendtgørelsen af selve sagen: At tiden for en ny verdensorden var kommet.

En ny tingenes tilstand i sandhed! For i den nye tid, den nye "æon", i det nye rige ville der kun er være én Herre, Jesus. Der

ville kun være ét folk, alle Guds børn – uanset etnicitet, køn, og social placering. Her var ikke jøde eller græker, mand eller kvinde, træl eller fri. De ville alle være præster, beådede profeter, prinser og prinsesser, alle ét og døbt med samme Ånd.

"Maran-ata" sagde de, når det mødtes på gaden, og de smilte. Herren kommer og med ham riget. Det troede de på og det glædede de sig til på hele verdens vegne.

Det var farlige mennesker, disse folk der fulgte "vejen". Farlige for dem, der havde mange aktier og store interesser i den gode gamle gudernes orden. Fik deres ideer magt over hjerterne, ville verden gå af lave. Sådant lød de første reaktioner, og det var en rigtig vurdering. De kristne var samfundsomstødere. Problemet var ikke deres teorier om Vor Herre, deres ritter, eller den lidt morsomme påstand om opstandelsen, for i den henseende var tolerancen stor i en internationaliseret græsk/romersk kontekst. Problemet var heller ikke, at de kristne var en voldelig trussel, for de var konsekvent ikke voldelige. De nægtede også at kæmpe kejserens krige. Næh, problemet var, at de havde en tro og et håb, der gjorde dem modige. Det, de troede på, havde praktiske politiske konsekvenser. Hvor tankerne slog rod, begyndte man at forberede sig på fremtiden. Man brugte mulighederne her og nu til at bringe dagligdagen i mere og mere samsvær med fremtiden. Og hvorfor ikke? Der er jo ingen grund til at satse på det forældede.

Så langt – så godt. Nu kommer andet kapitel, som bliver knapt så langt, fordi der i grunden er så lidt godt at sige.

Der var en gang en kejser, en durkdreven politiker, der havde lært af sine forgængere og indså, at den eneste måde man kan besejre tro og håb på, er gennem alliancer og ved at plante tvivlens frø i troens mark. Her nytter våben og vold ikke – tvært imod.

Hans forehavende lykkedes, og "Ve-

jen" blev til kirke – og til kirken. Karismer, det af nåde givet til den enkelte til fælles gavn, blev afløst af faste embeder. Tro blev til lære. Håb blev til længslen efter en helt anden verden på den anden side af døden, i det hinsides, som kirken havde eneret på at sælge billetter til. Profeter blev til præster.

Kejseren, Konstantin var navnet, bekendte sig selv som kristen, og tog kirken i sin tjeneste og gav den aktieoptioner i et kompromis, det kristne kejserdømme. Nu var det forbudt ikke at være kristen. Og kirkens ledere fik andet at tænke på. Magt og indflydelse at pleje og holde ved lige og betale af på. Nu handlede tro om at holde fast ved det opnåede, og håb om at vente på det, der ikke hører denne verden til.

Således kan det gå, når det går værst.

Vi lever i vestens kirker stadig med arven.

AFSLUTNING OG KONKLUSION:

Det, som ligger mig på hjerte, og som jeg tror, også er et hjerteanliggende for kirkens herre, er at pege på håbet og gentage opfordringen, vi lagde ud med: *Hold fast i håbet – ufortrødent og uformindsket.*

Enhver forandringstid – som vores – har et element af renæssance i sig, genopdagelsen af rødderne og kilderne. Modet tager jeg med mig fra vækkelsesarven, men jeg vil endnu længere tilbage for at genfinde retningen og motivationen for det at være kristen og kirke i det håb, Jesus forkyndte – riget, som er nært og nærværende. Derfor kan jeg ikke opfordre nok til at genoptage det basale studium af Jesus. Og da helst på en måde, der tillader os at aflære og se bort fra noget af det, vi har lært. Jeg tror, det bliver vigtigt, at vi giver professionelle fortolkere og enetelere, som

jeg selv, fri, og i stedet satser på en lærende og aflærende samtale discipline imellem om vores mester.

Noget andet jeg drømmer om er, at vores menigheder vil komme ud over en missions-

forståelse så tæt forbundet med en reduceret forståelse af håbet. En missionsforståelse, hvor menighederne opfatter sig som billetkontorer til himlen, som ventesale og bunkers for dem, som venter på toget. Det er en del af mit håb, at de i højere grad bliver missionsstationer, udrustningscentraler for håbets folk - i håbets tjeneste for verden. Det er mit håb, at vi fastholder håbet og bliver dristige og modige praktikere, der demonstrerer håbet. Det er her, vi skal bruge kræfterne, det er her, livet findes. Vi ville blive mere kirke, hvis vi brugte mindre tid på kirken og dens aktiviteter.

Jeg vil opfordre den enkelte til at vende tilbage til håbet i hele dets praktiske, politiske, frelsesfyldte. Til at genfinde glæden, modet og gud-i-voldskheden. Jeg vil opfordre dig til at undfange en personlig vision og mission, som du kan lade være styrende for din håbets tjeneste. Undfang et kald. Lad din vision beskrive, hvad du virkelig tror på, i hebræerbrevets betydning: "Tro er fast tillid til det, der håbes". Lad din personlige vision konkretisere og udtrykke, hvad der i din hverdag, i din umiddelbare nærhed, er modsigelser af Guds vilje og rigets værdier. Se dig grundigt gal på det, og se dig grundigt modig i håbet. Og gå ind dér, som håbets praktikere, modig og dristig og gør brug af Gudsrigets kræfter. Giv aldrig op, invester uden hensyn til fornuft, men med hensyn til kærlighed og håb, og bliv ved. Se med håbets øjne. Bid dig fast og slip ikke, før du ser tingene ændre sig, og får øje på Gudsrigets refleksioner i det konkrete.

Således fra en håbende til en anden – forhåbentlig!

Amen.

Fremtidens kirke – i udbrud

Af Thomas Willer, TEMA-redaktionen.

Thomas er præst i menighedsplantningen [re:gen], lærer på SALT Youthministry og gift med Inge

LUK ØJNENE OG TÆNK TILBAGE PÅ NOGLE AF DE MENNESKER, SOM DU ER VOKSET OP MED I KIRKEN. DEM DU VAR PÅ BØRNELEJRE MED, GIK I TEENAGEGRUPPE MED, KYSSSEDE MED ELLER HVAD DU NU LAVEDE I KIRKEN. TÆNK DERNÆST OVER, HVOR MANGE AF DISSE, SOM STADIG ER AKTIVE I KIRKEN PÅ DEN ENE ELLER DEN ANDEN MÅDE.

Der vil sikkert være en pæn del af de personer, som du lige har tænkt på, som ikke længere er en del af kirken.

En af de dygtigste forskere indenfor kirken i en vestlig sammenhæng, amerikaneren George Barna mener, at den største gruppe af kristne, er dem som ikke længere sidder på kirkebænken. Det faktum at de ikke længere er i kirken, betyder ikke, at de ikke længere er troende, nogen gange er det nærmere tværtimod.

Selvom de måske ikke længere er i kirken, betegner de fleste af dem sig stadig som kristne.

For fire år siden lavede jeg sammen med Søren Østergaard fra Center for ungdomsstudier og religionspædagogik en undersøgelse af unge, som er vokset op i aktive kirkelige miljøer. En af hovedkonklusionerne på den undersøgelse var, at de fleste unge som har forladt kirken – om-

kring 90% - stadig i mere eller mindre grad var troende og ca. halvdelen bad stadig jævnligt.

Det er 4 år siden at undersøgelsen blev lavet, og derfor har jeg taget kontakt til en af dem vi interviewede den gang. Jeg har også kontaktet en anden person, som først forlod kirken for nogle år siden. Da de begge gerne vil fremstå anonyme, er navnene i det følgende opdigtede.

CARSTENS HISTORIE

For Carsten har fravalget af kirken været et indlysende valg. Han er vokset op i en aktiv kristen familie, men hans oplevelser i kirken har været præget af mistillid, konflikter og bagtalelser, og som han siger: "Sladder behøver jeg ikke at gå i kirken for at finde". Selvom han er vokset op i et kristent fællesskab, var det nærmest en befrielse for ham at kunne give slip på kirken, da han flyttede til en anden by. Han oplever selv, at det kristne budskab stadig har stor indflydelse på, hvordan han lever sit liv. Helt konkret oplever han, at relationerne til kollegaerne er præget af næstekærlighed. Som han siger: "Jesus var en tjener og han opfordrede os til at elske vores næste, sådan vil jeg også gøre - tjene mine kollegaer og elske dem som mig selv".

Carsten oplever ikke, at han savner det kristne fællesskab, og han savner det heller ikke som en ramme omkring sin spiritualitet. "Jeg kan jo sagtens bede alene". Han vil ikke afvise, at han en dag bliver aktiv i et kristent fællesskab igen, men lige nu har det absolut ingen interesse. Hans oplevelser af fordømmelse og manglende accept spiller naturligvis ind på dette.

Carsten

betegner sig selv som kristen og mener ikke, at han er blevet mindre kristen af ikke at komme i kirken, nærmere tværtimod. Han savner dog en gang i mellem at have nogle mennesker, som han kan være i dialog med omkring troen.

HISTORIEN OM HANNA

Hanna mødte jeg for første gang for fire år siden. Den gang var hun lige flyttet til en større studieby, og mange ting var i opbrud. Hun skulle finde sig til rette i en ny by, hun skulle opdyrke et nyt netværk på studiet og hun havde lige fået en ny kæreste.

I det hele taget var Hanna i gang med at finde ud af, hvem Hanna i grunden var. Så da jeg mødte hende for fire år siden var hun i gang med en større søgeproces i forhold til sin tro og sit syn på kirke.

Hannas historie er, at hun er vokset op i et kristent hjem, hvor man hver søndag skulle i kirke, men hun var ikke særlig gammel før, hun begyndte at opleve det som tvang. Hun gad ikke i kirke og i søndagsskole. Alligevel havnede hun på en meget konservativ kristen efterskole. I stedet for at vokse i troen, så gav efterskolen hende det sidste skub ud af kirken. Skolen oplevede hun som hyklerisk. Der blev talt om kærlighed og det hun oplevede var fordømmelse. Hun oplevede ikke, at der var plads til hende, og når hun forsøgte at stille spørgsmål til nogle af de ting, der blev sagt eller gjort, blev hun afvist med et meget kort svar. Så hun fuldførte ikke hele året.

Da jeg mødte hende for fire år siden, var hun som nævnt i gang med et større søgeprojekt, og hun sagde blandt andet:

”Jeg er i gang med en større søgeproces, hvor jeg søger at finde ud af livet, og jeg tror, at denne søgeproces vil lede mig til Gud og kirken igen, men jeg er ikke sikker”

Derfor var jeg rimelig spændt på at tale med Hanna igen – både som forsker men også som præst.

For Hanna er de sidste fire år gået med at søge og finde sig selv, men hun oplevede ikke at blive meget klogere og dog:” Min kæreste er optaget af en anden religion, og jeg har opdaget, at de fleste religioner bærer de samme grundværdier, det handler om næstekærlighed – at tage sig godt af de andre”.

Hanna er stadig i tvivl om Gud, men spørgsmålet er også trukket en smule i baggrunden i mellemtiden, da Hanna er blevet mor.

At få et barn har dog givet nogle refleksioner omkring troen. Hun vil ikke opdrage sit barn kristent – forstået på den måde, at de vil gå i kirke, men hun vil åbent fortælle om forskellige folk, der tror, og på den måde lade det være op til barnet selv at vælge, hvad det vil tro på.

Hanna beder stadig. Selvom hun måske har svært ved at sætte ord på Gud og sin tro, oplever hun, at når hun står med sit barn i armene, er hun nødt til at give udtryk for sin taknemlighed, og den går til Gud. For Hanna er troen enormt modsætningsfyldt. På den ene side, beder hun til Gud, og på den anden side har hun svært ved at tro, at den kristne tro er SÅ speciel.

KIRKENS UNGE I UDBRUD

Kirken er i udbrud. I hvert fald er der mange

unge kristne, som har svært ved at forholde sig til kirken som et autentisk fællesskab, hvor de kan finde rum til dem selv og de spørgsmål de har. Derfor er de brudt ud af kirken.

Men måske er det ikke så dumt, at mange unge er i udbrud i forhold til kirken. Måske har vi netop i den etablerede kirke brug for at høre Carsten og Hannas stemmer, så vi sammen kan skabe en anden kirke, end den vi kender i dag. Vi bliver nødt til at se dem som en del af kirken, selvom de måske ikke kommer hver søndag ligesom ”rigtige kristne” Vi forsøger også at rumme Carsten og Hanna, ikke som andenrangs medlemmer, men som lemmer på et legeme, der har brug for at høre andres historie om kirken. En historie om kirken med en anden stemme end den normale. Vi har brug for dem, hvis vi vil være en autentisk kirke.

Re:Search

– finding faith

– kirke for studerende

Af Henrik Holmgaard, cand.theol., ansat som studenterpræst ved Apostolsk Kirke i Aalborg. Sammen med en gruppe studerende igang med at plante en kirke for studerende i Aalborg. [Foto: Domino]

NÅR MAN TALER OM EMERGING CHURCH I DANMARK, ER DET FØRSTE SPØRGSMÅL ALTID, HVOR KAN JEG FINDE EN "EMERGING CHURCH". MEN DER ER IKKE NOGET NEMT SVAR.

Emerging church er ikke et nyt kirkesamfund, så man kan ikke bare finde en emerging church, lige som man kan finde en baptistkirke eller en missionsforbunds-kirke.

Men man kan finde fællesskaber, som er inspireret af samtalen om emerging church. Et af de fællesskaber er Re:search i Aalborg, som studenterpræst Henrik Holmgaard leder.

Fortæl lidt om jeres historie, og hvordan I startede?

"I januar 2005 blev jeg færdig som cand.theol fra Århus Universitet, og Apostolsk Kirke i Aalborg kaldte mig til at videreudvikle arbejdet med den voksende gruppe af studerende, som vi havde kontakt med. På Aalborg universitet var der ikke en studentermenighed til trods for de tusindvis af studerende, og det førte til plantningen af "Re:Search" - en kirke for studerende i Aalborg.

Pt. tæller fællesskabet ca. 15-20 studerende med forskellig kirkelig og studiemæssig baggrund. Fællesskabet er etableret udfra Apostolsk Kirke, og har været under udvikling siden sommeren 2005.

Vi har valgt at kalde Re:Search en plantning, selvom vi ikke ligner en traditionel "menighedsplantning". Re:Search har

ikke en bygning, ingen søndags-gudstjeneste eller aktivitetskalender med forskellige arbejdsgræne. I stedet betegner vi det som en plantning af et nyt fællesskab ind i en allerede etableret kirke, og som et sendt fællesskab til en specifik kultur i Aalborg – nemlig studiemiljøet.

Hvad har inspireret jer i opstartsfasen?

Historien og tankerne bagved Re:Search begynder langt tidligere end 2005. Tilbage i 2001, mens jeg stadig læste i Århus, støttede jeg på bogen "Generation search" af Søren Østergaard og Thomas Willer. Bogen var en "værdiundersøgelse" af unge i alderen 18-24 år, deres livsstrategier og forhold til tro og kirke. Undersøgelsen satte gang i en masse spørgsmål hos mig selv, og medvirkede til en undersøgelse af hvad kirke er, og hvordan den egentlig kan se ud?

Igennem mit teologiske studie begyndte jeg at beskæftige mig med udfordringerne ved at række ud til en ungdomskultur, som langt hen ad vejen har forladt kirken. Jeg fokuserede på missionsteologi, ekklesiologi og ledelse i forhold til det "post-moderne", og fandt en beskrivelse af virkeligheden, som gav sprog for min "maverumlen" - En maverumlen, som handler om, at vi bliver nødt til at lave kirke på en ny måde, hvis vi vil nå vores kultur.

De spørgsmål vi begyndte at stille, var ligeledes spørgsmål vi så og hørte andre stille rundt om i den globale "Emerging Church"-samtale i f.eks. bøger og på "blogs" på nettet. Dermed blev vi bekræftet i, at det ikke kun var os der havde gang i noget, men at der rundt om ligeledes var

en samtale om emerging church igang, som satte sprog på de udfordringer, som vi selv oplevede.

Hvilke spørgsmål optog jer som gruppe?

Jeg begyndte at mødes ugentligt med en gruppe kristne studerende på en cafe i Aalborg, og vi indledte en samtale om "hvordan den kirke vi længtes efter så ud?". De spørgsmål som rejste sig gik på "Hvordan forener man et liv som videnskabelig studerende med troen på mysteriet om Gud. Er det liv vi ser og lærer i kirken virkelig det, som Jesus forkyndte? Er gudstjenesten det bedste udtryk for at være fællesskab? Hvordan kan jeg bruge min uddannelse til at tjene Gud, når tjeneste i kirken ofte er forkyndelse, lovsangsledelse eller børnearbejde?"

Der blev rejst rigtig mange gode og svære spørgsmål, men efter nogle måneder kunne jeg fornemme at caffè latte og kirkesnak ikke var nok, hvis vi med tiden skulle se et virkeligt fællesskab etablere sig i studiemiljøet. Vi længtes efter at kristendommen fik betydning for vores liv og ikke kun var en programlagt aktivitet, som vi deltog i – det skulle forandre vores liv og vores verden. Det afgørende var nu at finde de personer, som kunne udgøre kernen i plantningen, men hvem var villige til at tage det skridt?

Fra januar 2005 og frem til sommeren oplevede min kone Mette og jeg, at Gud mindede os om Abraham-historien fra 1. Mosebog kap. 12. Abraham forlod sin by, det kendte og sikre, for at gå til et land Gud viste ham. Gud gav ham også et løfte

Nationale lanceringskurser i Life-shapes afholdes i:

Karlsunde Strandkirke torsdag 25. - lørdag 27. januar 2007 - hovedtaler: Mal Calladine, Bristol, UK.

Århus Valgmenighed torsdag 22. - lørdag 24. februar 2007 - hovedtaler: Poul Machonochie, Sheffield, UK.

om velsignelse. Denne historie oplevede vi, som et kald til at gå i gang, og forlade noget af den traditionelle måde at være kirke på.

En aften samlede vi de 10-15 studerende, som på det tidspunkt var med. Vi delte, det vi oplevede Gud kaldte os til, og udfordrede dem til at gå med i et konkret fællesskab for studerende. Da aftenen var omme var der 7 der sagde ja til at være med på visionen og vi begyndte at forme det fællesskab vi drømte om.

Hvad er det så for et fællesskab, som I er i gang med at forme?

Da vi begyndte at mødes i den nye gruppe var det vigtigt med en enkel struktur der understøttede vores vision. Planen var at udvikle et netværk af celler (SmallChurch) omkring en fælles praksis af discipelskab. Det skulle både være kirke på en low budget og low tech måde, så alle havde mulighed for at være med, og således at cellerne ikke blev små kopier af en gudstjeneste eller en studiegruppe. Ofte når smågrupper mødes kan de have en tendens til at kopiere gudstjenesten om søndagen. Denne mødeform kender folk, men den støtter ikke udviklingen af disciple, da det ofte er de få der betjener de mange. Det kan også ende som en studiegruppe, hvor Jesus studeres, mens indøvelse i Hans livsstil nedprioriteres.

Hvordan tager I studielivet alvorligt?

Studielivet er mange gange komplekst, så for at udvikle en enkel model for livet, der var nem at omsætte i praksis, blev to ting vigtige: 1. Jesus var vores forbillede for den livsstil vi vil have 2. klosteret var inspiration til formen på fællesskabet.

At mødes omkring Jesus som model betyder først og fremmest, at det er hans livsstil vi sammen vil øve os i. Jesus skal ikke kun være et bibelstudie, eller en person vi synger om. Hans budskab er meget enkelt "Gudsriget er kommet nær, omvend jer og tro på evangeliet" (Markus Kap. 1 vers 15). Omvendelsen vil sige at lade Guds dagsorden få større plads i vores liv, og den dagsorden ser vi udlevet i Jesu livsstil.

Hvad betyder det i praksis?

Vi begyndte at bruge LifeShapes som sprog for vores discipelskabspraksis. Talen om Jesu livsstil skulle ikke kun blive en god teologi, men ligeledes være omsættelig i virkeligheden. Derfor samlede vi i udgangspunktet om tre forskellige praksis - OP, IND og UD, som vi forpligtede hinanden på at lære og indøve sammen som fællesskab.

OP-aftenen fungerer ud fra Paulus ord til korinterne "når I kommer sammen har I alle noget fra Gud" (omskrivning af 1 korinterbrev. Kap. 14 vers 26). I praksis betyder det, at alle kan lære at modtage og give noget fra Gud til andre. Det vigtige er, at vi lærer at genkende det Gud allerede er i gang med i vores liv, at lære nyt og ændre vores liv efter det.

IND-aftenen har fokus på Jesu bud om, at vi skal kendes i verden på vores praksis af indbyrdes kærlighed (Johs-evangeliet kap. 13 vers 34). Dette er en enorm udfordring i en kultur, som er meget "mig-orienteret", og derfor forsøger vi helt konkret at øve os i at elske hinanden og tjene hinanden.

UD-aftenen har som ordet lyder fokus på UD-dimensionen i kristenlivet. Jesus siger til sine disciple "som faderen har sendt mig, således sender jeg også jer" (Johannesevangeliet kap. 20 vers 21). Vi er kaldede til at elske verden og tjene mennesker i verden, sådan som Jesus gjorde. Det gør vi helt konkret ved at gå ud, være sammen med vores venner, bede for vores by, bede for mennesker vi kender, eller tjene andre ved at hjælpe med praktiske ting.

Hvor kommer klosterfællesskabet ind i billedet?

I den kristne tradition har klosteret haft en særlig funktion i forhold til uddannelse, spiritualitet og fornyelse. Vi kan lære fra det fællesskab. Først og fremmest at leve ud fra en omskrivning af de klassiske ordensløfter om fattigdom, cølibat og lydlighed – som for os bliver til et liv i enkelhed, renhed og ansvarlighed. Denne praksis kan hjælpe os i forhold til tre typiske områder som vi fristes på - penge, sex og

magt. Vores enkle praksis af OP, IND og UD er ligeledes inspireret af klosterordnernes fokus på at leve sammen ud fra en enkel regel.

Klosteret er også et godt billede på, hvordan man førhen kunne skabe sammenhæng mellem forskellige livsverdener. For studerende, (men sikkert for mange flere), mangler der ofte sammenhæng mellem det liv man har om søndagen i kirken, og det liv, der leves på studiet om mandagen. Det kan være særligt vanskeligt at sammenholde en tilværelse som videnskabelig studerende, og troen på Gud som mysterium. Her har vi brug for nye modeller i kirken, og ofte er traditionen et godt sted at begynde, da tidligere tiders kristne ofte har levet med udfordringer, som ligner dem vi møder i dag.

Klosteret bliver en interessant inspirationskilde og model, fordi klosteret i datiden formåede at sammenholde videnskaben og mysteriet om Gud – der var både plads til bønner og urter ved helbredelse af sygdom. Der var tid til både bøn og arbejde, og fællesskabet levede sammen ud fra en enkel orden og rytme med bøn og spiritualitet som centrum. Jeg tror, at der er meget at hente her, som kan udfordre vores måde at privatisere troen og modvirke et kristenliv på autopilot.

Kristendom med inspiration fra ordensfællesskaberne giver fokus på indøvelse i discipelskab, som en praksis vi er fælles om.

Centrum i fælleskabet bliver det liv vi har sammen og dette centrum flytter fokus fra kirken som et program eller en aktivitet vi deltager i, når vi har lyst eller behov, til at kirken bliver et liv i fællesskab, der praktiserer Jesu livsstil i verden.

Mere info på

www.emerging.dk

www.re-search.dk

www.studenterpræst.dk

www.lifeshapes.dk

www.newmonasticism.org

En ny slags kirke

– Måske har vi mistet forestillingevnen

”

Hele tanken om at gudstjenesten er omdrejningspunktet i kirkens liv må tages op til revision. Livet som kristen er blevet til en aktivitet der foregår to timer hver søndag. Gudstjenesten skal mange steder opfylde alle behov - undervisning, tilbedelse og fællesskab. Det er her de „nye“ inviteres til, og der er her de „gamle“ underholdes.

Af Per Hansen, TEMA-redaktionen. Per Hansen er grafisk designer o.m.m.

KLOKKEN ER 8.15. PÅ BORDET ER DER FRANSKBRØDSMADDER MED PÅLÆGSCHOKOLADE OG DEN BILLIGE SYLTETØJ FRA NETTO, UBESTEMMELIG INSTANT KAFFE OG LUNKENT VAND.

For os der næsten tilhører segmentet ”det grå guld”, mangler der lige lidt økologisk og ernæringspolitisk omtanke i sådan en gang morgenmad. Men flokken omkring bordet er studerende, og så er det vel ok. Vi har alle prøvet at leve på havregryn og postevand i ugevis. Ikke desto mindre stritter lommer og tasker af elektroniske mo-

biler, bærbare PC'er, MP3ere og iPods. Da jeg var barn fik vi som bekendt 2 yoghurtbægre og en snor til at kommunikere med...

SYV VORDENDE PRÆSTER?

Der sidder syv unge mennesker omkring bordet. Fem af hankøn og to af hunkøn. Den ene er lærer på SALT (Skandinavisk Akademi for Lederskab og Teologi), Thomas Willer, de øvrige er studerende samme sted. Studiegruppen har indvilliget i at give TEMA lov til at sidde med en torsdag morgen sidst i november.

Verden har forandret sig i de sidste

15 år. Først og fremmest informationsteknologien har forandret vores hverdag - og dette har smittet af på den måde vi er sammen eller ikke sammen på. Kirken har ikke forandret sig i samme grad. Bortset fra lidt mere guitar og trommer, lidt flere stearinlys, lidt mere kaffe og fællesspisning er formen og fællesskabet stort set det samme. I Kirken handler det meste stadig om bygninger, gudstjenester og aktiviteter.

Spørgsmålene til de nye leder- og præstestuderende denne morgen er:

„Hvor er Kirken på vej hen?”

Er det en ny slags kirke der skal til?

Er „Emergent Church“ eller „Liquid

Alice Sprotte, Baptistkirken i Nørresundby | Mattias Waagepetersen, Københavns Frimenighed

Church“ det der er brug for?
Hvad driver jer selv?
Hvordan ser den kirke ud som I skal til
at være præster i?

Så blev der helt stille...

Marie lægger langt om længe ud: – Jeg tror at kirken må ud at møde mennesker der hvor de er. Min primære opgave er en børneklub på Nørrebro, som holder til i en gård hvor børnene bor. Vi inviterer ikke til kirken. De fleste børn med muslimsk baggrund ville slet ikke få lov. Så derfor er vi kirke der hvor de er.

Christian følger op: – Jeg tror slet ikke vi skal være præster som vi ser dem i dag. Præster er optaget af så mange organisatoriske ting der ikke er vekommende. Jeg ser mere mig selv i rollen som den der

bakker andre op i at have frihed til at løbe med deres egen vision. Alt for mange steder er der alt for mange råd og bestyrelser der skal spørges først. Jeg tror på en helt flad ledelsesstruktur så mange tør og kan tage ansvar.

Thomas bliver inspireret af de sidste ord: – Jeg tror simpelthen at mange unge der er vokset op i kirken har mistet forestillingsevnen om at det kan blive anderledes. Eller hvordan det kan blive.

Alice bryder ind: – Det er rigtigt. Man bliver passiveret. Der er, også hos mig selv, en manglende villighed til forandring. Det er skræmmende. Men du spurgte om hvad der driver mig: Jeg er selv til den stille spiritualitet. Det er noget med natkirke, retriæter og den slags. Jeg tror at vi som kristne har en opgave med at forkynde

evangeliet ind i en stresskultur.

Henrik tygger af munden og blander sig: – Jeg tror altså det største problem er selve gudstjenesten. Hele tanken om at gudstjenesten er omdrejningspunktet i kirkens liv må tages op til revision. Livet som kristen er blevet til en aktivitet der foregår to timer hver søndag. Gudstjenesten skal mange steder opfylde alle behov - undervisning, tilbedelse og fællesskab. Det er her de „nye“ inviteres til, og der er her de „gamle“ underholdes.

AT FORLADE DET KENDTE

Thomas udfordrer **Mattias**, der som den eneste i denne flok ikke er opvokset i en menighed:

– Jeg er nok allerede blevet inficeret, siger han, og det grines der lidt ad. – Jeg mener at vi har sovet i timen, og har forsømt at bygge bro til verden omkring os. At bygge bro betyder at vi skal forlade det kendte og bevæge os ud i det ukendte. Og ikke være bange for at det smitter. Hvis jeg skal vælge et eksempel vil det være Ole Skærbæks arbejde i „I Mesterens Lys“. Ham er jeg meget inspireret af. (Se mere på [www.imesterenslys.dk] - red.). Jeg tror det der skal til er en dekonstruktion af vores måde at være sammen og række ud på. Ellers bliver det bare noget med lidt flere stearinlys, en anden musikform eller lignende. Vi skal være lidt mere Josvaagtige. Turde gå ind i et nyt land og stole på at Gud er med os.

Problemet er at vi ikke tør flytte os før vi ved hvor vi skal hen, fortsætter **Henrik** hvor Mattias slap. – Vi er alle en del af denne forsikringskultur, hvor vi ikke vil risi-

kere at miste noget før vi ved vi har noget bedre. Så også vores generation sidder fast og tror ikke det holder at stole på Gud. Et andet eksempel fra bibelen er Abraham. Han blev kaldet til at gå fra det han kendte uden anelse om hvorhen han skulle, bortset fra at han blev lovet at han og hans slægt skulle blive stor og til velsignelse. Han kæmpede også tydeligt med at turde tro på løftet om at Gud ville være med ham hele vejen. Så vi er rigtig mange der snakker om forandring, men ingen der rigtigt gør noget.

ROLLEMODELLER OG FORBILLEDER

Her bryder **Thomas** ind igen: Unge ser sig om efter rollemodeller og store stjerner. Mange af de ungdomskirker vi ser i dag er kopier af noget fra England eller Australien. Prøv at besøge dem. Det kunne, bortset fra sproget, lige så godt være en engelsk Vineyard-menighed som en dansk Waterwalk eller Youth Church (to sjællandske initiativer for unge - red.). På den anden side er det jo en falliterklæring at unge ikke i deres egen menighed kan finde nogen at se op til.

ATTRÆDE UDENFOR

– De tidligere generationer er blevet parcelhuskristne, siger **Henrik**. – Man tænker på sig selv. Og glemmer at være relevante og åbne mod omverdenen. **Christian** supplerer: – Tænk på hvad Jesus siger om verdensdommen: „Hvad I har gjort mod en af disse mine mindste“. Vi er alt for mange der taler om diakoni (= at tjene andre) og alt for få der bare gør det. I virkeligheden kommer Jesus med en række helt konkrete

opgaver som det er lige til at gå i gang med.

Alice bryder ind: – Jeg tror bare ikke vi ser alle dem der gør det. Der er masser af damer der bruger hele deres liv på tøjpakker til tredjeverdens lande, men vi ser det ikke. Vi tror alt det der betyder noget sker på scenen søndag formiddag. – Ja, og hvis vi endelig hjælper nogen er det for at de skal frelles, siger **Henrik**. – Hvad med bare at elske mennesker uden bagtanke.

Mattias: – Igen må vi sige at tidligere generationer i kirken er et dårligt forbillede. De forbillede der er synlige og får opmærksomhed er stort set alle deltagere i gudstjenesten. Og de der tjener på anden måde får ingen opmærksomhed. Og vi vil jo alle gerne have og har brug for anerkendelse og bekræftelse fra de andre.

Johnny tilføjer: – Ja, man er trådt udenfor og menigheden ser ikke hvad man har gang i.

DET ER KOMPLICERET MED SÅDAN EN KIRKE

Pludselig træder **Marie** ind igen: – Jeg synes det bliver vildt kompliceret når man

taler om kirke og gudstjenester. Bare ordene låser os fast. Jeg tror mere på at kristendommen skal leves i hverdagen. Når mine venner kommer over for at hjælpe mig med at fixe min oversvømmede kælder, så er det kirke.

LUK KIRKERNE

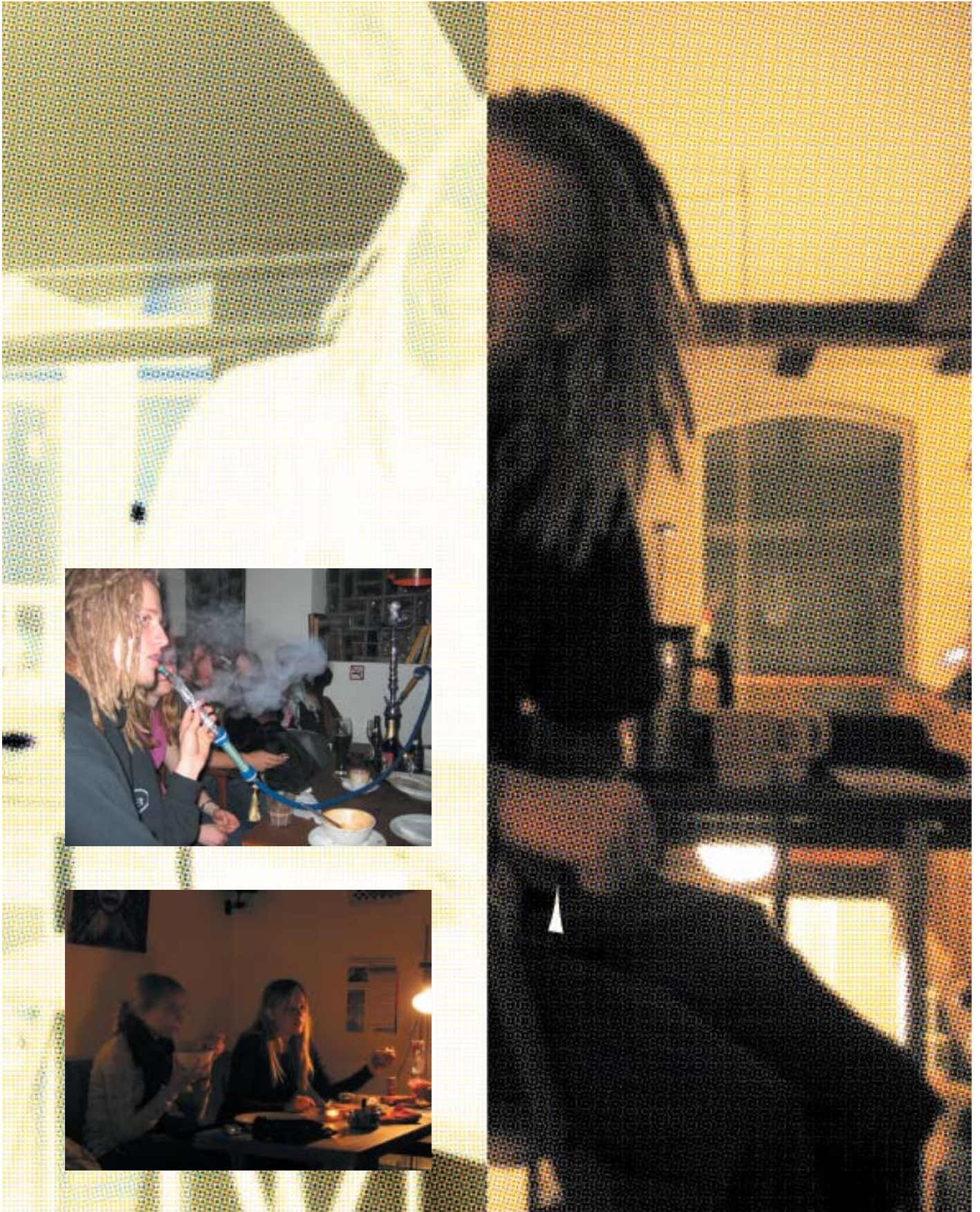
Og derfra går snakken videre. Om at man måske skulle lukke alle kirkerne? Og hvad ville der så ske? Om det at præsterne opfatter sig selv som hyrder, og måske derfor skygger for den sandhed at det er Jesus der skal være den enkeltes hyrde. Og deraf følgende passivitet og mangel på initiativ hos menigheden.

Konklusioner var der ikke mange af denne formiddag. Kun lidt frustration og selverkendelse: Hvis noget skal være anderledes, så skal vi til at bruge færre ord og handle mere.

Og var det ikke Frans Af Assisi der sendte sine venner ud i verden med ordene: Prædk - om nødvendigt, brug ord!

En lille tankevækker...

Til en familiegudstjeneste med temaet MISSION, havde man bedt en af de halvstore piger om at læse missionsbefalingen op. I stedet for som det står i teksten, at læse : gå derfor ud og gør alle mennesker til mine disciple, fik hun i sin iver byttet lidt om på ordene og fik læst det sådan: gå derfor ud og gør alle mine disciple til mennesker:-)

Et forsøg på noget nyt

Af Christian Laugesen, 21 år og SALT-studerende

GUD ER RELEVANT, OG DERFOR SER VI DET SOM VORES OPGAVE AT LAVE EN RELEVANT KIRKE FOR UNGE.

NEXT er en ungdomskirke i Københavns Frimenighed på Østerbro.

Det er kun få måneder siden NEXT startede op, så vi er stadig midt i en proces omkring det at være kirke på en ny måde. Med "en ny måde" mener vi ikke "en bedre måde", men en ny måde at være kirke på, der er relevant for unge, og hvor kirken er noget, man kan have med overalt. Dermed ikke sagt at vi vil smide hele den kirkelige tradition ud. Tværtimod vil vi lade os inspirere af de mange kristne, der har levet før os, men vi vil også finde nye måder at udtrykke vores tro på, som unge mennesker kan forholde sig til. I den proces har vi ladet os inspirere af emerging church samtalen, hvor et nøgleord for os har været en balance imellem vores tid med hinanden, tid med Gud og tid med andre. Frugterne af en sådan balance er fællesskab, discipelskab, og mission.

I NEXT prioriterer vi et godt fællesskab, da vi mener, det er en vigtigt ressource i alt, hvad vi laver. Derfor har vi integreret forskellige modeller for, hvordan vi kan have nære og åbne fællesskaber i det store fællesskab.

En model er 'klyngen' der typisk rummer 10-40 personer med en fælles drøm eller passion. Det er nok kun fantasien der sætter grænser for, hvad man kan lave i en klynge.

En af klyngerne, STØJ, arbejder med at give næstekærligheden et konkret udtryk. I denne klynge er der nogle unge mennesker, der ønsker at hjælpe gangbesværede med at købe ind, være besøgsven eller fejre fødselsdage for børn på asylcentre. Denne hjælp ønsker vi skal være

kontinuerlig i den forstand at vi gerne vil hjælpe de samme mennesker flere gange, og med tiden måske blive venner med dem.

En sådan klynge mødes den første søndag i måneden og holder sin egen gudstjeneste. Hvordan denne dag arter sig, afhænger af klyngen selv, men generelt er det meget afslappet og fællesskabs dimensionen får lidt mere fokus. Hvis klyngen bestod omkring et fodboldhold kunne det tænkes at man mødtes efter kampen, og brugte tid på hinanden og med fokus på Gud. En god start på en klyngesøndag er altid et lækkert måltid, derfor tror jeg også alle har taget brunch til sig som en fast ting.

I en klynge kan det være svært at få opbygget et nært fællesskab med alle, så derfor samles man yderligere i cellegrupper bestående af 4-7 personer. Når en cellegruppe mødes, er der god tid til den enkelte, hvor vi spørger ind til hinanden, og er medarbejdere på hinandens liv, og der ved får vi set vores liv i et lidt andet perspektiv.

Denne cellegruppe kan vælge at koble sig på en mentor, der vil virke som en personlig vejleder i de konkrete situationer man kan stå i, som ung i en sekulær københavner-kultur. Mentoren er en mere moden kristen, der selv er med i en mentorordning. På den måde videregives den modne kristnes livserfaringer mere organisk, og det er en hjælp i den individuelle efterfølgelse af Jesus.

Disse fællesskabs modeller er for os meget vigtige elementer i det at være kirke på en ny måde.

Når vi har brugt hele måneden på de mellemstore fællesskaber i fællesskabet, er det tid til, at vi alle sammen mødes. Det gør vi til en aftengudstjeneste, hvor vi forsøger at skabe rammerne for en aktiv gudstjeneste, hvor der er en frimodighed og

åbenhed i tilbedelse, og hvor den enkelte kan være med til at præge vores aften sammen.

I det store hele har aftengudstjenesten kun et par særpræg, så som at vi fejre nadver mens vi spiser aftensmad, men denne aften er trods alt kun en lille del af det at være kirke i NEXT.

At være kirke i NEXT er også at hænge ud på en non-profit café i København. Vi mødes hver tirsdag efter skole eller arbejde, og får snakket og mødt nye mennesker. Det er meget afslappet og helt uden program. Jeg fristes næsten til at kalde det for NEXTs hviletid sammen. Ét programpunkt er dog "discipeltræning" én tirsdag om måneden i forlængelse af, at vi hænger ud sammen. Her snakker vi i grupper om egne erfaringer og et liv i efterfølgelse af Jesus, med udgangspunkt i LifeShapes, der er nogle redskaber, som er gode at bruge i hverdagen og lette at huske.

De mange forskellige typer af liv i NEXT kan gøre det lettere at invitere nye med i kirke, da der med forskellige aktiviteter følger en forskellig "åndelig temperatur". Vi er selv i proces som kirke og anerkender, at folk i deres søgen efter Gud også er det. Det kræver ikke en særlig teologi eller specifikke holdninger at være en del af NEXT.

Visionen er en kirke, der taler tidens sprog og samtidig giver mennesker et møde med Gud. Vi forsøger at få kirken ud i verden i stedet for folk ind i kirken.

Det føles rigtigt godt at være med i NEXT, og vi kan efterhånden se frugterne at de mange drømme og visioner der ligger bag, og forhåbentlig er vi kun lige begyndt.

STØJ

– når næstekærligheden bliver konkret

Af Kim Boeskov. 21 år og musikstuderende.

NEXT ER ET FORSØG PÅ AT VÆRE KIRKE PÅ EN ANDEN MÅDE. EN AF DE TING, SOM VI ARBEJDER MEGET MED, ER, AT GØRE TROEN PÅ JESUS TIL EN AKTIV HANDLING.

Vi vil ikke kun vise vores tro med vores ord, men også med hele vores liv. Gud ønsker ikke kun en del af os. Han ønsker alt, hvad vi er. Dette hænger godt sammen med en vigtig værdi i den post-moderne kultur: autencitet – at man lever det, man tror på. At der er sammenhæng mellem ord og handling.

I NEXT findes der nogle lidt mindre fællesskaber, som vi kalder "klynger". En klynge består af 10-40 mennesker, der alle har den samme vision – det kan være en fælles interesse eller et ønske om at være fællesskab for nogle bestemte mennesker. Klyngen "STØJ"s vision er at give næstekærligheden et konkret udtryk. At være med til at udbrede "Guds rige", som Jesus proklamerer i Markus evangeliet kapitel 1,15: "Tiden er inde, Guds rige er kommet nær; omvend jer og tro på evangeliet!"

Vores mål er at være helhjertede efterfølgere af Jesus, og for os betyder det, at vi vil bruge tid, energi og ressourcer på at hjælpe vores næste. Vi vil gerne bringe Jesus til mennesker, hvor de er, og der, hvor de har behov for at møde ham.

Jesus citerer Esajas i Lukas evangeliet kapitel 4, 18-19:

"Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at ud-råbe frigivelse for fanger og syn til blinde,

for at sætte undertrykte i frihed, for at ud-råbe et nådeår fra Herren."

Denne "programerklæring" forsøger vi efter bedste evne at arbejde med på, og det er vores erfaring, at mange mennesker, der ikke normalt kommer i kirke, gerne vil være med.

EN KLYNGE ARBEJDER MED TRE DIMENSIONER - OP, IND OG UD.

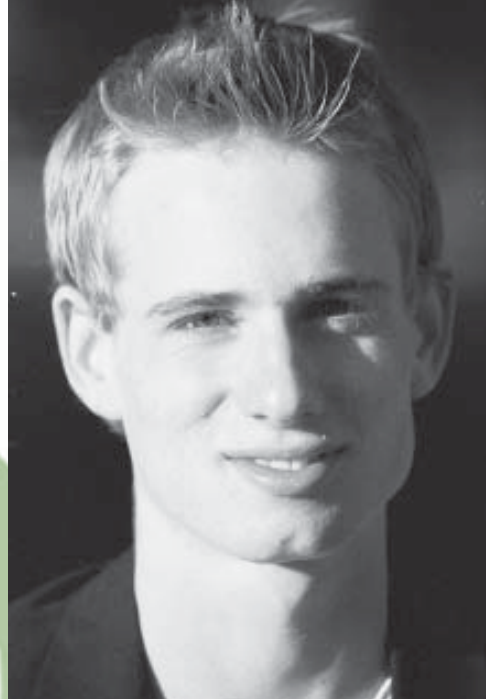
OP er vores fokus på Gud. Som fællesskab ønsker vi at tilbede Gud med hele vores liv, og vi bruger derfor tid på at søge Gud i bøn og lovsang.

IND er vores fokus på hinanden som fællesskab. Vi er kaldet til at vandre sammen, og derfor vil vi gerne bruge tid på at dele livet med hinanden og være medarbejdere på, at de andres liv lykkes.

UD er vores fokus på verden. Vi ønsker at være salt og lys i verden, og derfor har vi valgt, at vores ud-dimension skal være at give næstekærlighed et konkret udtryk.

Helt konkret bruger vi tid på at hjælpe mennesker med praktiske opgaver. Det kan være rengøring, indkøb, oprydning osv. Vi vil også meget gerne bruge tid på at være sammen med de mennesker, der er ensomme.

I øjeblikket er der forskellige grupper, som undersøger, hvordan de kan være med til at udbrede "Guds

rige" i København og i Danmark. Én gruppe har en vision om at være noget for flygtninge, en anden har en vision om at være noget for vores ældre medborgere på plejehjemmene.

Vi vil gerne glæde de mennesker i vores land, som ikke har så meget at være glade for. Vi arbejder på, at alle disse ting bliver en naturlig del af vores liv, og ikke bare en aktivitet, som vi føler os forpligtet til at lave en gang om måneden. Hvis vi ønsker at næstekærlighed skal være en værdi i vores liv, må vi også arbejde seriøst for, at den bliver det!

”

Herre, gør mig til et redskab for din fred:
Lad mig bringe kærlighed hvor hadet råder.

Lad mig bringe tro hvor tvivlen råder.

Lad mig bringe håb hvor håbløsheden råder.

Lad mig bringe sandhed hvor vildfarelse råder.

Lad mig bringe lys hvor mørket råder.

O, Mester, lad mig ikke så meget søge:

At blive trøstet, som at trøste.

At blive forstået, som at forstå.

At blive elsket, som at elske.

For:

Det er ved at give at man modtager.

Det er ved at tilgive at man får tilgivelse.

Det er ved at dø at man opstår til evigt liv.

(Frans af Assisi)

En dag i kirke

– af Benjamin Sørensen. 18 år og gymnasieelev.

DET ER EFTERMIDDAG. DET ER TIRSDAG. DET ER EFTERÅR. JEG ER PÅ VEJ I KIRKE.

"Kirken" materialiserer sig i dette tilfælde i det indre København – på Café Retro på Knabrostræde, der ligger tæt på kendte etableringer som Comedy Zoo, Pan og La Fontaine.

Jeg slentrer ned ad gaden, til jeg når skiltet: Café Retro. Og sandelig – det er virkelig retro. Jeg kunne ligeså godt være trådt ind i min farmors stue – bortset fra at hun næppe ville have serveret cafe latte eller Hoegaarden øl, og desuden heller ikke (så vidt jeg ved) er den store fan af Jeff Buckley, som lader sin melankolske, spæde stemme bølge ud i lokalet.

Jeg går hen til baren og bestiller en kakao. Hilsen på bartenderen. Hun er der altid om tirsdagen og arbejder gratis som alle de andre bartendere. Overskuddet fra caféen går til et børnehjem i Indien, og bevidstheden om det varmer mit hjerte, eftersom jeg har brugt en pæn del af min sparsomme SU lige netop her.

Da jeg vender mig om, møder jeg Kasper, der udbryder: "Yo! Vi sidder ovenpå... ved døren."

"Yo," vi udveksler en blanding af en high-five og et håndtryk.

Jeg går ovenpå og ganske rigtigt: omkring et par borde sidder cirka 10 mennesker, hvoraf jeg genkender godt halvdel. Der er gang i en vandpibe mistænkeligt tæt på et ikke-rygerskilt, men måske tæller det ikke som rigtig rygning. Det lugter i hvert fald bedre.

Jeg hilser på alle med en enkelt hånd-

bevægelse og sætter mig ved siden af en gut, jeg ikke mindes at have set før. Han hedder Youssef og er muslim. Vi taler om skole og lektier. Han går i klasse med Kasper, viser det sig. Jeg spiser hans slik for ham – var ikke engang klar over, at det var ramadan.

Jeg taler med nogle andre, jeg mødte til gudstjeneste i søndags. Vi er enige om, at lovsangen manglede noget "tråd", og at det kan virke kunstigt at blive delt op i grupper for at tale om et emne. Især hvis man ikke lige kender de andre, man sidder sammen med. Ellers var det en god oplevelse. Måske man skulle dyrke det der "forbøn" noget mere...

Kasper kommer op med en gang nachos, som han gladeligt deler ud af. Hvor får han pengene fra??

Pludselig dukker Susanne op, og jeg rejser mig for at give hende et knus. Vi går hen til bordfodbordet og kommer hurtigt til at tale om ret seriøse ting. Hendes mormor er død. Jeg ved ikke helt, hvad jeg skal sige. Hvad siger man i sådan en situation?? Det virker som om, hun har brug for at få luft for en hel masse, så jeg holder bare kæft det meste af tiden.

På et tidspunkt får jeg en indskydelse ud af det blå, og jeg spørger Susanne, om jeg ikke skal be' for hende. "Det må du gerne," siger hun, og vi går ind i caféens meditationsrum. Der sidder én og tegner derinde. Vi sætter os i det modsatte hjørne, og jeg be'r hviskende for Susanne. Det er svært at finde de rigtige ord. Jeg håber, det hjælper...

Da vi kommer tilbage, er der nogen, som har skaffet pizzaer fra et nærliggende

pizzeria. Jeg nasser et stykke. Og snakken går.

"Skal vi ikke sætte os herover," siger en pige, hvis navn jeg har glemt.

"Derover?" tænker jeg, "hvorfor dog det?" Jeg får svar på mit spørgsmål, inden jeg når at formulere det. Nå ja, det må være den første tirsdag i måneden – disciplinering. Ikke et særlig sexet navn – det må kunne gøres bedre. Men det plejer at være godt. Jeg slæber mit gear og mig selv med derover.

Pigen fra før begynder at tale om en femkant. Det har tilsyneladende noget at gøre med, hvad man er god til. Jeg er normalt ikke specielt tændt på geometriske figurer, men hun forklarer det ret sjovt, og det giver faktisk god mening.

Lidt efter lidt kommer der spørgsmål på banen, og det hele ender i en stor gruppesnak.

"Ja, så blev man så klog," tænker jeg. Måske ved Søren fra min cellegruppe mere. Note til mig selv: Husk at spørge Søren om femkanter.

Klokken nærmer sig 21 og der er nogle stykker, der taler om biffen. De skal øjensynligt ikke møde klokken 8 i morgen...

Jeg gør klar til at bryde op, men bliver stoppet af Lise, der vil høre min mening om heavy metal-cd. Jeg giver hende den – lidt ekspert er man vel...

Jeg træder ud i det nu knap så pulserende København og går mod metroen.

Sådan en gang kirke er faktisk ikke så skidt...

Liv før eller efter døden

Af Simon Willer. Arbejder hos Novo Nordisk Engineering og er dansk koordinator for www.protest4.com.
Se også hjemmesiden www.lugterlidt.dk

Jeg går en tur i det nærliggende skovområde. Mellem træerne kan jeg skimte markerne, der snart er hvide til høst. Der er noget på fære.

Et år for Gud er afsluttet. Et år jeg aldrig vil fortryde. Jeg er fornyet til at kunne frelse verden. Faklen skal bæres videre og næste stop er gymnasiet. Tre år venter på godt og ondt. Tre år, der senere skulle vise sig at forandre mit liv mere end et år for Gud. Det siter i min krop. Jeg går gennem marken og videre hjem. Målet er klart! Jeg skal frelse hele verden. Min krop er et tempel for Gud, mine fødder føres af Herren og min mund taler Guds ord. Jeg er klar til at frelse!

UDE I VERDEN

Det blev første skoledag og mit første projekt var at fortælle min klasse, at jeg troede på Gud. Mit første offer hed Jan. Han virkede forstående, men senere har han sagt, at han synes, jeg var lidt langt ude (det var jeg måske også).

I hele 1.g var min strategi klar. Jeg skulle bede og bruge en hver mulighed jeg fik til at fortælle om Gud og demonstrere hans kraft. Det betød, jeg bad en time før jeg skulle i skole og gik altid en bønnevandring i spisebrikvarteret. Denne simple taktik skulle få alle frelst. Jeg tvivlede ikke,

men derimod voksede min tro. Som en hyrde, der vogter får gik jeg rundt på skolen og hele tiden på udgik efter ulve, der skulle slagtes.

Jeg kunne se det for mig. En dag ville jeg rejse mig i kantinen og holde en brandtale. Efter talen ville jeg kalde frem til frelse, så folk kunne tage imod Jesus som Frelser. Alle ville gå frem og mødet ville fortsætte til langt ud på natten. Hele det frelste gymnasium skulle stoppe drukfesterne og begynde at holde lovsangsmøder i stedet for. Hele denne lille vækkelse kunne sprede sig til andre gymnasier og til sidst, ville vi fylde det lokale stadion. Vækkelsen flød fra at være lokal til national. Parken blev fyldt med lovsyngende ny-frelste og alle danskere begyndte at bøje sig for Herren den Almægtige.

VAR DET ET LYS FRA HIMLEN?

Første år gik, og jeg stoppede aldrig med at tro på dette billede. Det blev sommer og ferien lå for døren. Jeg glædede mig til diverse stævner, så jeg rigtigt kunne blive fyldt op med Gud og være klar til vækkelsen i 2.g.

I ferien fik jeg en bog, der fik mig til at stoppe op og tænke, ikke til at stoppe op og droppe Gud og mine visioner. Bogen handlede i al sin enkelthed om at gentænke. Jeg kan ikke huske andre pointer fra bogen andet end, at kirken burde være mere flydende. Som noget nyt begyndte jeg lige pludseligt at tænke. Jeg begyndte som et nyt menneske at se anderledes på Gud, mennesker og verden.

Noget af det første, der gik op for mig var, at jeg ikke kendte en eneste fra min klasse. Jeg vidste hvad folk hed, men heller ikke mere. Jeg kendte ikke deres historier, sorger og glæder. Ærligt talt var jeg total og fløjtende ligeglad med dem som personer. Jeg havde ikke brug for at lære dem at kende, men kun behov for at frelse dem. Hvorfor skulle jeg lære dem at kende? De var kun hedninger, der ikke havde oplevet lyset.

ØRKEN ELLER HÅB?

Jeg begyndte en vandring. En vandring jeg vidste, det var de færreste, der havde gået. Jeg tvang mig selv til at tænke. Heldigvis fandt jeg nogle folk at gå sammen med

og det er jeg dybt taknemmelig for. Den største forandring, der skete i forhold til skolen var, at jeg begyndte at interessere mig for min klasse. Jeg begyndte rent faktisk at få venner. Jeg begyndte at dele liv sammen med "hedningene". Jeg holdt op med at se dem som frelsesobjekter. Jeg begyndte at holde af dem. Det, der før hed "dem" og "mig" blev til "os" (nogle af mine bedste venner er stadigvæk dem fra gymnasiet).

I mit eget personlige liv måtte jeg gå igennem mange frustrerende perioder for, at gentænke kirken, Gudsforståelsen, troen og livet. Jeg vidste, at jeg måtte opgave nogle af mine kæpheste. Jeg måtte begynde at stille de svære spørgsmål. Men jeg vidste også, at nogle spørgsmål kan man ikke stille uden at stille spørgsmålstegn til, om man er kristen. Frelsen havde altid betydet meget for mig. Det var et begreb, jeg var opvokset med. For mig betød frelsen, at man kom i himlen. Men kunne det tænkes, at Jesus ville noget andet end at give os alle en one-way billet til himlen? Kunne det tænkes, at Jesus troede på, at der var ting at gøre her på jorden?

Jesus snakkede ikke kun om et himmerige efter vi er døde. Jeg læste Jesu statement: "Tiden er inde, Guds rige er kommet nær; omvend jer og tro på evangeliet (de gode nyheder)". For mig blev det udsagn utroligt provokerende. Det var så modsat alt det jeg havde stået for. Det gik op for mig, at Guds rige er her. Guds rige er større end alt. Det er større end kirken og det er større end vores små forståelser af frelsen. Hvis Guds rige er her, så må det betyde, at Gud tror på et liv her på jorden. Det må betyde, at Gud tror på en bedre verden, men gør vi? Jeg tror, at Gud ønsker, at vi skal være med til at gøre verden til et bedre sted at leve. Min drøm er at se en retfærdig verden med mindre elendighed. Jeg ønsker at være en aktivist i Guds rige, der elsker Gud og mennesker. Specielt længes jeg efter at se menneskehandel stoppet. Gud har ikke skabt nogen mennesker til at leve som slaver. Faktum er, at tre gange flere lever som slaver idag, end for 200 år siden da slavehandel var lovlig. Så vort eneste håb er; Guds rige er nær...

